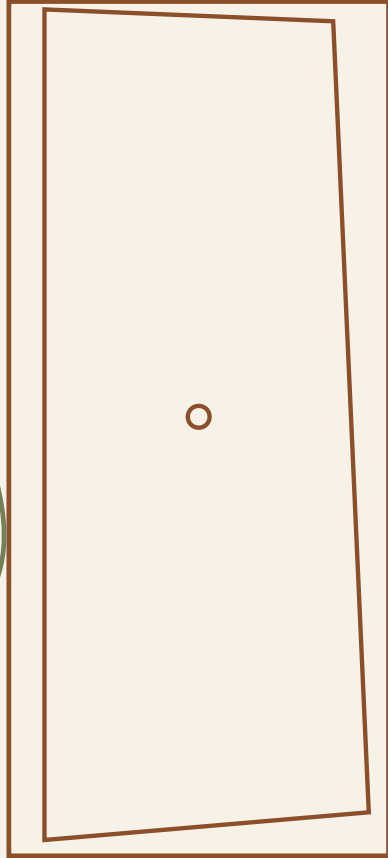

வேதாகம ஆய்வு

வீதியிலிருந்து இஸ்லாம் வரை

— ◆ —
அற்புதத்திற்கு அப்பால் இயேசுவைப்
பின்பற்றுதல்

00

அறிமுகம்

பொது ஆராதனை ஆரம்பம் மட்டுமே

கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை பெரும்பாலும் கண்ணுக்குத் தெரியும் தருணங்களால் அளவிடப்படுகிறது. வல்லமையுள்ள ஆராதனைக் கூட்டங்கள், உணர்ச்சிமிக்க பலிபீட அழைப்புகள், அற்புத சுகவாழ்வுகள், வியப்பூட்டும் சாட்சிகள் ஆகியவற்றை நாம் கொண்டாடுகிறோம்; ஏனெனில் இவை தேவன் இன்றும் தம் மக்களிடையே தொழிற்படுகிறார் என்பதை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன. எனினும், வேதவசனம் முழுவதிலும், கர்த்தர் பொதுவெளியில் நிச்சயமாகச் செயல்படுகிறார் என்றாலும், அவருடைய மிகச் சிறந்த செயல் பெரும்பாலும் கூட்டம் கலைந்தபின்னரே ஆரம்பிக்கிறது என்பதை மீண்டும் மீண்டும் காண்பிக்கிறார். அற்புதம் அனைவரின் கவனத்தையும் ஈர்க்கக்கூடும், ஆனால் மறுரூபமாதல் நிகழ்வது சிலரே கவனிக்கும் இடத்தில்தான்.

இந்த உண்மை மத்தேயு 9-ல் பதிவாகியிருக்கும் இரண்டு குருடர்களின் சரித்திரத்தில் அழகாக விளக்கப்படுகிறது. அவர்களுடைய கதை, அவர்கள் இரக்கத்திற்காக ஆவலோடு கூப்பிடும் ஒரு பரபரப்பான வீதியில் ஆரம்பிக்கிறது; ஆனால் இயேசு அவர் தங்கியிருந்த வீட்டிற்குள் அவர்கள் நுழையும்வரை அவர்களுடைய சுகவாழ்வை வேண்டுமென்றே தாமதப்படுத்துகிறார். முதல் பார்வையில் இந்த விவரம் அற்பமாகத் தோன்றலாம், ஆனால் இது சுவிசேஷங்களில் காணப்படும் சீஷத்துவத்தின் மிக ஆழமான தத்துவங்களில் ஒன்றை வெளிப்படுத்துகிறது. இயேசு அவர்களுடைய பார்வையை மட்டும் மீட்டெடுக்க விரும்பவில்லை. பொது வெளிப்பாட்டைத் தாண்டி, தனிப்பட்ட மறுரூபமாதலுக்குள் நீட்டிக்கும் ஆழமான உறவுக்குள் அவர் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

இன்று பல விசுவாசிகள் தேவனுடைய தலையீட்டை மனப்பூர்வமாக விரும்புகிறார்கள். சுகவாழ்வுக்காகவும், மீட்புக்காகவும், பொருளாதார ஆசீர்வாதத்திற்காகவும், மன அமைதிக்காகவும், வழிநடத்துதலுக்காகவும் நாம் ஜெபிக்கிறோம். இந்தத் தேவைகளைக் கர்த்தர் முன் கொண்டுவருவதில் தவறொன்றுமில்லை. உண்மையில், அவர் தம் பிள்ளைகளைக் கவனிக்கிறார் என்பதால் தைரியமாக அவரை அணுகுமாறு வேதவசனம் மீண்டும் மீண்டும் நமக்கு உற்சாகமூட்டுகிறது. ஆயினும் ஒவ்வொரு சீஷனும் இறுதியில்

பதிலளிக்கவேண்டிய ஒரு முக்கியமான கேள்வி உண்டு: அற்புதத்திற்குப் பிறகு என்ன நடக்கிறது? தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெறுவது ஒருபோதும் நம் விசுவாசத்தின் இறுதி இலக்காக இருக்கக்கூடாது. மாறாக, ஒவ்வொரு அற்புதமும் கிறிஸ்துவை இன்னும் ஆழமாக அறியவும், அவருடைய கர்த்தத்துவத்திற்கு முழுமையாக ஒப்புக்கொடுக்கவும் அழைக்கும் ஒரு அழைப்பாக இருக்கிறது.

இந்த வேறுபாடே பாராட்டுதலையும் சீஷத்துவத்தையும் பிரிக்கிறது. கூட்டங்கள் அடிக்கடி இயேசுவைப் பின்தொடர்ந்தன, ஏனெனில் அவர்கள் அப்பத்தையோ சுகவாழ்வையோ விடுதலையையோ விரும்பினர்; ஆனால் உண்மையான சீஷர்கள், அவருடைய போதனைகள் கடினமானபோதும், அவருடைய பதில்கள் தாமதமானபோதும், அவருடைய மவுனம் அவர்களுடைய விசுவாசத்தைச் சோதித்தபோதும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தே சென்றார்கள். உண்மையான கிறிஸ்தவம் தேவனிடமிருந்து எதையாவது பெறுவதால் மட்டும் வரையறுக்கப்படவில்லை; சூழ்நிலைகள் எப்படியிருந்தாலும் அவரைத் தொடர்ந்து பின்பற்றுவதே அதன் அடையாளமாக எப்போதும் இருந்திருக்கிறது.

இந்த இரண்டு குருடர்களின் பயணம் இந்த உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. அவர்கள் பார்வையைப் பெறுவதற்கு முன்பே, பார்வையின்றி நடக்கக் கற்றுக்கொண்டார்கள். இயேசு அவர்களுடைய கண்களைத் தொடுவதற்கு முன்பே, அவருடைய சத்தத்தை நம்பக் கற்றுக்கொண்டார்கள். அவர்கள் ஆவலோடு விரும்பிய பதிலைப் பெறுவதற்கு முன்பே, பரலோகம் மவுனமாயிருப்பதுபோலத் தோன்றியபோதும் அவரைத் தேடுவதை நிறுத்தாத விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்தினார்கள். அவர்களுடைய மிகப்பெரிய அற்புதம், இறுதியில் அவர்கள் பார்க்க முடிந்தது மட்டுமல்ல. அவர்களுடைய மிகப்பெரிய அற்புதம், அவர்கள் இன்னும் குருடர்களாய் இருந்தபோதே தொடர்ந்து பின்பற்றியதுதான்.

இந்தப் படிப்பு தொடரும்போது, வீதி என்பது ஒரு புவியியல் இடத்தை மட்டும் குறிக்கவில்லை என்பதைக் காண்போம். அது விசுவாசத்தின் பொது வெளிப்பாட்டைக் குறிக்கிறது—ஆராதனை காணப்படும், சாட்சிகள் கேட்கப்படும், தேவனை நாம் தேடுவதை மற்றவர்கள் காணும் இடம். ஆனால் வீடு என்பது இதைவிட மிக ஆழமான ஒன்றைக் குறிக்கிறது. வேதவசனம் முழுவதிலும், வீடு தொடர்ந்து நெருக்கம், தனிப்பட்ட மறுபுனாமாதல், நேர்மையான உரையாடல்கள், குடும்ப மீட்பு, உடன்படிக்கை உறவின் இடமாக மாறுகிறது. இயேசு அற்புதத்தை வேண்டுமென்றே வீதியிலிருந்து வீட்டிற்கு மாற்றினார், ஏனெனில் இந்த மனிதர்கள்—மற்றும் வருங்கால ஒவ்வொரு விசுவாசியும்—விசுவாசம் மறுபுனாமாதல் தரும் ஆற்றலைப் பெறுவதற்கு முன், அது தனிப்பட்டதாக மாறவேண்டும் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார்.

வெளித்தோற்ற ஆவிக்குரிய வாழ்விற்குக் கீழே பெரும்பாலும் மறைந்திருக்கும் பகுதிகளை ஆராயவும் இந்தப் படிப்பு நம்மைச் சவால் செய்யும். தேவன் சில நேரங்களில் பதில்களைத் தாமதப்படுத்துவது ஏன், முதிர்ந்த விசுவாசம் தெய்வீக மவுனத்தில் எப்படி நிலைத்திருக்கிறது, அற்புதத்திற்குப் பிறகும் கீழ்ப்படிதல் தொடரவேண்டியது ஏன், ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியின் மிகப்பெரிய அத்தாட்சிகளில் ஒன்று தேவனுடைய வல்லமையை அனுபவிப்பது மட்டுமல்ல, நம் வார்த்தைகளையும், நம் வீடுகளையும், நம் அன்றாட நடத்தையையும் அவர் ஆளுகை செய்ய அனுமதிப்பதே என்பதையும் நாம் ஆராய்வோம். இவ்வாறு செய்யும்போது, இயேசு நம்மை அற்புதங்களை அனுபவிக்க மட்டும் அழைக்கவில்லை; அவருடைய சமூகம் முழு வாழ்க்கையிலும் பிரதிபலிக்கும் சீஷர்களாக மாற அழைக்கிறார் என்பதைக் காண்போம்.

இறுதியில், இது முதலாம் நூற்றாண்டு கலிலேயாவில் வாழ்ந்த இரண்டு குருடர்களின் கதை மட்டுமல்ல. இரக்கத்திற்காகக் கூப்பிட்டிருக்கிற, நிச்சயமற்ற காலங்களில் போராடிய, பதிலளிக்கப்படாத ஜெபங்களுடன் மல்லுக்கட்டிய, தேவன் ஏன் தம் பதிலைத் தாமதப்படுத்தினார் என்று வியந்த ஒவ்வொரு விசுவாசியின் கதையும் இதுவே. இயேசு அன்போடு பொது ஆராதனையைத் தாண்டி, உண்மையான மறுருபமாதல் ஆரம்பிக்கும் தனிப்பட்ட இடங்களுக்குள் அழைக்கும் ஒவ்வொரு சீஷனின் கதையும் இதுவே. வீதி நம்மைக் கிறிஸ்துவுக்கு அறிமுகப்படுத்தலாம், ஆனால் வீடே அவர் நம்மை என்றென்றும் மாற்றும் இடமாகும்.

பார்வைக்கு முன் பின்பற்றும் விசுவாசம்

“இயேசு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்படுகையில், இரண்டு குருடர் அவரைப் பின்தொடர்ந்து: தாவீதின் குமாரனே, எங்களுக்கு இரங்கும் என்று கூப்பிட்டார்கள். அவர் வீட்டிற்குள் பிரவேசித்தபோது, அந்தக் குருடர் அவரிடத்தில் வந்தார்கள்; இயேசு அவர்களை நோக்கி: இதைச் செய்ய எனக்குப் பெலனுண்டென்று விசுவாசிக்கிறீர்களா என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள்: ஆம், ஆண்டவரே, என்றார்கள். அப்பொழுது அவர் அவர்கள் கண்களைத் தொட்டு: உங்கள் விசுவாசத்தின்படியே உங்களுக்கு ஆகக்கடவது என்றார்.”

மத்தேயு 9:27-29 (தமிழ் பைபிள்)

இந்தச் சரித்திரத்தின் ஆரம்ப வசனங்களே ஒரு முரண்பாடு போலத் தோன்றுவதை உடனடியாக முன்வைக்கின்றன. இரண்டு குருடர்கள் இயேசுவைப் பின்தொடர்ந்தார்கள் என்று மத்தேயு நமக்குக் கூறுகிறார், ஆனாலும் அவர்கள் குருடர்கள். இந்த வாக்கியம் வாசகனை நிறுத்தி ஒரு நடைமுறைக் கேள்வியைக் கேட்கும்படி கிட்டத்தட்ட கட்டாயப்படுத்துகிறது: தாங்கள் காணமுடியாத ஒருவரை குருடர்கள் எப்படிப் பின்தொடர முடியும்? இந்தக் கேள்விக்கான பதில், சுவிசேஷங்களில் காணப்படும் வேதாகம விசுவாசத்தின் மிக ஆழமான சித்திரங்களில் ஒன்றை வெளிப்படுத்துகிறது.

இந்த மனிதர்கள் பார்வை பெற்றிருந்ததால் நடக்கவில்லை. அவர்கள் உறுதியான நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததால் நடந்தார்கள். அவர்களால் பார்க்க முடியாதது, இயேசுவைப் பின்பற்றத் தகுதியுள்ளவர் என்று நம்புவதைத் தடுக்கவில்லை. மற்ற அனைவரும் உடல் பார்வையை நம்பியிருந்தபோது, இந்த இரண்டு மனிதர்களும் இதைவிடச் சிறந்த ஒன்றை நம்பினார்கள். தற்போது தாங்கள் அனுபவிக்கக்கூடியதைவிட, கிறிஸ்துவைப் பற்றித் தாங்கள் அறிந்திருந்ததையே அதிகமாக நம்பினார்கள். அவர்களுடைய கண்கள் குணமாகுவதற்கு மிக முன்பே அவர்களுடைய கால்கள் நகர்ந்தன.

இந்தத் தத்துவம் ஒருபோதும் மாறவில்லை. வேதாகம விசுவாசம் ஒருபோதும் கீழ்ப்படிதலுக்கு முன் முழு புரிதலைக் கோரியதில்லை. உண்மையில், பயணம் எங்கே முடியும் என்று விளக்குவதற்கு முன்பே, தேவன் அடிக்கடி தம் மக்களை நகரும்படி கேட்கிறார். ஆபிரகாம் தன் இலக்கை அறியாமலேயே ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டான். கடல் பிரிவதற்கு முன்பே மோசே தன் கோலை நீட்டினான். ஒரு கல் விழுவதற்கு முன்பே யோசுவா எரிகோவைச் சுற்றி அணிவகுத்தான். தண்ணீர் அவன் காலின்கீழ் உறுதியாகுவதற்கு முன்பே பேதுரு படகிலிருந்து இறங்கினான். ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும், விசுவாசம் எப்போதும் பார்வைக்கு முன்பே நகர்ந்திருக்கிறது.

இது நம் இயற்கை மனது செயல்பட விரும்பும் விதத்தை முற்றிலும் புரட்டிப்போடுகிறது. மனித அறிவு, “முதலில் எனக்குக் காட்டு, அப்போது நான் நம்புவேன்” என்கிறது. தேவனுடைய ராஜ்யமோ, “முதலில் நம்பு, அப்போது நீ காண்பாய்” என்கிறது. அற்புதம் விசுவாசத்தை உருவாக்குவதைவிட, விசுவாசமே நம்மை அற்புதத்தைப் பெறத் தயார்படுத்துவதே அதிகம். காணக்கூடிய சான்று தோன்றுவதற்கு முன்பே அசைக்கமுடியாத தேடுதலால் உண்மையான விசுவாசம் வெளிப்படும் என்பதை இந்த இரண்டு குருடர்களும் காண்பிக்கிறார்கள்.

இயேசு வீதியில் அவர்களை ஒருபோதும் நிறுத்தவில்லை என்பதைக் கவனமாகக் கவனியுங்கள். ஒவ்வொரு கூக்குரலையும் அவர் கேட்டார். ஒவ்வொரு ஆவலான வேண்டுதலையும் அவர் அறிந்திருந்தார். ஆனாலும் அவர் நடந்துகொண்டேயிருந்தார். இந்தச் சரித்திரத்தை மேலோட்டமாக மட்டும் வாசித்தால், இயேசு அவர்களைப் புறக்கணித்தார் என்று நாம் முடிவு செய்யக்கூடும். உண்மையில், அவர் அவர்களுடைய விசுவாசத்தின் ஆழத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார். அவர்களுடைய நம்பிக்கை, அவருடைய உடனடி பதிலில்ல, அவருடைய அடையாளத்தில் நிலைத்திருந்தது என்பதற்கு அவர்களுடைய விடாமுயற்சியே சான்றாக மாறியது.

ஒவ்வொரு விசுவாசியின் வாழ்விலும் பரலோகம் மவுனமாய் இருப்பதுபோலத் தோன்றும் காலங்கள் உண்டு. நாம் ஜெபிக்கிறோம், ஆனால் பதில் தாமதமாகிறது போலிருக்கும். நாம் ஆராதிக்கிறோம், ஆனாலும் நம் சூழ்நிலைகள் மாறாமலிருக்கின்றன. தேவனுடைய வழிநடத்துதலை நாம் தேடுகிறோம், ஆனால் உடனடியான தெளிவு வராது. இத்தகைய தருணங்களில் மிகப்பெரிய சோதனை, தேவனுடைய மவுனத்தை அவருடைய இல்லாமையாகக் கருதுவதுதான். வேதவசனம் இந்தத் தவறை நாம் செய்யாதபடி மீண்டும் மீண்டும் எச்சரிக்கிறது. மவுனம் கைவிடுதல் அல்ல. தாமதம் நிராகரிப்பு அல்ல. மவுனமாகத் தோன்றும் தேவன், நாம் விசுவாசத்தில் தொடர்ந்து நடக்கும்போதே நமக்குள் தமது ஆழமான வேலையைச் செய்துகொண்டிருப்பார்.

இயேசு தங்களுக்கு உதவ விரும்பவில்லை என்று அந்தக் குருடர்கள் எளிதாக முடிவு செய்திருக்கலாம். “அவர் உண்மையிலேயே கவலைப்பட்டால், உடனடியாக

நிறுத்தியிருப்பார்” என்று அவர்கள் நியாயப்படுத்தியிருக்கலாம். மாறாக, அவர்கள் வேறு ஒரு முடிவை எட்டினார்கள். தங்கள் சூழ்நிலைகளை நம்புவதைவிட, அவருடைய குணாதிசயத்தை நம்பியதால் அவர்கள் பின்தொடர்வதைத் தொடர்ந்தார்கள். முதிர்ச்சியற்ற விசுவாசத்திற்கும் முதிர்ந்த விசுவாசத்திற்கும் இடையேயான வேறுபாட்டை இது காட்டுகிறது. பதில்கள் உடனடியாக வரும்போது மட்டுமே முதிர்ச்சியற்ற விசுவாசம் உண்மையாயிருக்கும். அவருடைய நேரம் புரிந்துகொள்ள கடினமாயிருந்தாலும் தேவனுடைய குணாதிசயம் நம்பத்தக்கது என்பதைக் கற்றுக்கொண்டிருப்பதால் முதிர்ந்த விசுவாசம் உண்மையாயிருக்கும்.

வேதவசனம் முழுவதிலும், தேவன் விடாமுயற்சியை நிலையாக மதிக்கிறார், ஏனெனில் அது விசுவாசத்தின் உண்மைத்தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. அற்புதம் வந்தபின் தேவனுடைய நன்மையைக் கொண்டாட எவராலும் முடியும். ஆனால் விசுவாசத்தின் உண்மையான அளவுகோல், பதில் இன்னும் தொடுவானத்தில் இருக்கும்போதே கண்டறியப்படுகிறது. சுகவாழ்வு ஏற்கெனவே வந்திருக்கும்போது துதிப்பது எளிது. வலி இன்னும் இருக்கும்போது ஆராதனையைத் தொடர்வது மிகவும் கடினம். வெற்றி வந்தபின் சாட்சி சொல்வது எளிது. வெற்றி இன்னும் காணப்படாதிருக்கும்போது நம்பிக்கொண்டிருப்பதற்கு ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி தேவை.

எபிரெயருக்கு எழுதிய நூலாசிரியர் விசுவாசத்தை இவ்வாறு வரையறுப்பது ஏன் என்பதை இது விளக்குகிறது.

““விசுவாசமானது நம்பப்படுகிறவைகளின் உறுதியும், காணப்படாதவைகளின் ஆதாரமுமாயிருக்கிறது.””

எபிரெயர் 11:1 (தமிழ் பைபிள்)

காணக்கூடிய ஆதாரம் இருப்பதற்கு முன்பே விசுவாசமே ஆதாரமாகிறது. நம் இயற்கை புலன்களால் தேவனுடைய செயல்பாட்டை உறுதிப்படுத்த முடியாதபோதும், அவர் உண்மையுள்ளவராகவே இருக்கிறார் என்ற உள்ளான நிச்சயமே அது. விசுவாசம் யதார்த்தத்தை மறுக்கவில்லை; மாறாக, தேவனுடைய யதார்த்தம் நம் இன்றைய சூழ்நிலைகளைவிட மிகப் பெரியது என்பதை அது ஏற்றுக்கொள்கிறது.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுலும் இதே தத்துவத்தை மீண்டும் வலியுறுத்துகிறார்.

“(ஏனெனில் பார்வையினாலே அல்ல, விசுவாசத்தினாலே நடக்கிறோம்.)””

2 கொரிந்தியர் 5:7 (தமிழ் பைபிள்)

இந்த வசனம் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டப்படுகிறது, ஆனாலும் அதன் முழு ஆழம் அரிதாகவே உணரப்படுகிறது. தேவனுடைய கரத்தைத் தெளிவாகக் காணும்போது விசுவாசத்தில் நடப்பது ஒப்பீட்டளவில் எளிது. வழி நிச்சயமற்றதாக மாறும்போதே உண்மையான சவால் ஆரம்பிக்கிறது. விசுவாசத்தில் நடப்பது என்பது, நம் உணர்வுகள் மாறினாலும், நம் புரிதல் முழுமையடையாதிருந்தாலும், நம் ஜெபங்களுக்குப் பதிலில்லாதிருப்பதுபோலத் தோன்றினாலும் தொடர்ந்து கீழ்ப்படிவதாகும். பார்வை மறைந்துவிட்டது என்ற காரணத்திற்காக மட்டும் விசுவாசம் ஒருபோதும் விட்டுக்கொடுக்காது.

நவீன கிறிஸ்தவத்தில் காணப்படும் மிகப்பெரிய தவறான எண்ணங்களில் ஒன்று, தேவனுடைய சமூகம் எப்போதும் வலுவான உணர்ச்சி அனுபவங்களுடன் மட்டுமே வரவேண்டும் என்ற நம்பிக்கையாகும். நிச்சயமாக, தேவன் அடிக்கடி அழகான, மறக்கமுடியாத வழிகளில் தம் சமூகத்தை நாம் உணரும்படி அனுமதிக்கிறார். அத்தகைய தருணங்கள் நம்மை பலப்படுத்தி உற்சாகப்படுத்துகின்றன. ஆனாலும், உணர்வுகள் அற்புதமான தோழர்கள் என்றாலும் நம்பகமான அஸ்திபாரங்கள் அல்ல என்பதை முதிர்ந்த சீஷர்கள் இறுதியில் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். உணர்வுகள் ஒவ்வொரு நாளும் மாறுகின்றன. தேவனுடைய குணாதிசயம் ஒருபோதும் மாறுவதில்லை.

உணர்ச்சி மட்டும் கொண்டு சீஷத்துவத்தை நிலைநிறுத்த முடியாது என்பதை இந்த இரண்டு குருடர்களும் நமக்குக் கற்பிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய விசுவாசம் உடனடி உறுதிமொழியில் மட்டுமே தங்கியிருந்திருந்தால், இயேசு நடக்கத் தொடர்ந்த அந்தக் கணத்திலேயே அவர்கள் பின்தொடர்வதை நிறுத்தியிருப்பார்கள். மாறாக, அவர்கள் இயேசு யார் என்று தாங்கள் நம்பியதில் தங்களை நிலைநிறுத்திக்கொண்டார்கள். அவரை “தாவீதின் குமாரனே” என்று அறிக்கையிட்டு, அவர் அவர்களுக்காக எதுவும் செய்வதற்கு முன்பே, வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மேசியா என்று வெளிப்படையாக அறிவித்தார்கள். அவர்களுடைய தேவவசன அறிவு அற்புதத்திற்கு முந்தியது. அவர்களுடைய அறிக்கை சுகவாழ்விற்கு முந்தியது. அவர்களுடைய ஆராதனை அவர்களுடைய வெற்றிக்கு முந்தியது.

இந்த வரிசைமுறை மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அவர்கள் முதலில் கிறிஸ்துவின் அடையாளத்தை அங்கீகரித்தார்கள். பின்பு அவருடைய சமூகத்தைத் தேடினார்கள். அதற்குப் பின்பே அவருடைய வல்லமையைப் பெற்றார்கள். இன்றைய விசுவாசிகள் அடிக்கடி இந்த வரிசையை மாற்றி, முதலில் தேவனுடைய வல்லமையைத் தேடி, பின்பு உறவை வளர்க்க முயற்சிக்கிறார்கள். வேதவசனம் நிலையாக நேர்மாறாகவே கற்பிக்கிறது. உறவே ஒவ்வொரு அற்புதமும் நிற்கும் அஸ்திபாரமாகும்.

உங்கள் ஜெபங்கள் பதிலளிக்கப்படாதவை போலத் தோன்றும், உங்கள் பார்வை மங்கலாகத் தெரியும், உங்கள் இருதயம் சோர்ந்துபோகும் தருணங்கள் நிச்சயமாக

வரும். அத்தகைய காலங்களில், இந்த இரண்டு குருடர்களையும் நினைவுகூருங்கள். நாம் கேட்டதையெல்லாம் உடனடியாகப் பெற்றுவிடுவதே விசுவாசத்தின் மிகப்பெரிய ஆதாரம் அல்ல என்று அவர்கள் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்கள். இயேசு நம்மை எங்கே அழைத்துச் செல்கிறார் என்று இன்னும் காணமுடியாதபோதும் அவரைத் தொடர்ந்து பின்பற்றியதே விசுவாசத்தின் மிகப்பெரிய ஆதாரம். சில நேரங்களில் ஒரு விசுவாசி செய்யக்கூடிய மிக ஆவிக்குரிய செயல், நம்மை அழைத்தவர் வீதியில் இன்னும் தூரத்தில் அற்புதத்தைத் தயார்செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்று நம்பி, இன்னொரு உண்மையுள்ள அடி எடுத்துவைப்பதே ஆகும்.

சிந்தித்து எழுதுக

இப்போது உங்கள் வாழ்வில், முழு தெளிவும் கிடைப்பதற்கு முன்பே தொடர்ந்து முன்னேறும்படி எங்கே கேட்கப்படுகிறீர்கள்? எல்லா பதில்களும் இல்லாமலேயே, இன்று ஒரு கீழ்ப்படிதலின் அடியை எடுத்துவைப்பது எப்படி இருக்கும்?

இயேசு வீடு வரை காத்திருந்தது ஏன்

“அவர் வீட்டிற்குள் பிரவேசித்தபோது, அந்தக் குருடர் அவரிடத்தில் வந்தார்கள்; இயேசு அவர்களை நோக்கி: இதைச் செய்ய எனக்குப் பெலனுண்டென்று விசுவாசிக்கிறீர்களா என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள்: ஆம், ஆண்டவரே, என்றார்கள்.”

மத்தேயு 9:28 (தமிழ் பைபிள்)

இந்த அற்புதத்தில் மிக அபூர்வமான விவரம் சுகவாழ்வு அல்ல, அது நிகழ்ந்த இடமே. இந்தக் குருடர்கள் வீதியோரத்தில் இயேசுவைக் கூப்பிட்ட அந்தக் கணத்திலேயே அவர்களுடைய பார்வையை மீட்டெடுக்க அவருக்கு அதிகாரம் இருந்தது. தம் ஊழியம் முழுவதிலும், தூரமோ, இடமோ, சூழ்நிலையோ தம் வல்லமையை ஒருபோதும் கட்டுப்படுத்தவில்லை என்பதை அவர் மீண்டும் மீண்டும் காண்பித்தார். ஒரு தொடுதலால், ஒரு வார்த்தையால், தூரத்திலிருந்தும் கூட அவர் சுகமளித்தார். வீதியின் நடுவே நின்று, ஒரே ஒரு வாக்கியம் பேசி, உடனே அவர்களுடைய கண்களைத் திறக்க அவரைத் தடுத்தது எதுவுமில்லை. ஆனாலும் அவர் வேண்டுமென்றே அப்படிச் செய்யவில்லை. மாறாக, வீட்டிற்குள் நுழையும்வரை அவர் நடந்துகொண்டேயிருந்தார். இந்த வேண்டுமென்ற தாமதம் ஒரு முக்கிய கேள்வியை உடனடியாக எழுப்புகிறது: எந்நேரமும் செய்யக்கூடிய ஒரு அற்புதத்தை இயேசு ஏன் தாமதப்படுத்த வேண்டும்? இதற்கான பதில், தேவனுடைய இருதயத்தைப் பற்றிய ஆழமான உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. இயேசு ஒரு உடனடிப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதில் மட்டும் ஆர்வமாக இருக்கவில்லை. அவர் சீஷர்களை உருவாக்குவதில் ஆர்வமாக இருந்தார். அவர்களுடைய உடல் பார்வையை மீட்பதற்கு முன்பே, அவர்களுடைய ஆவிக்குரிய விசுவாசத்தை பலப்படுத்த அவர் விரும்பினார். வீடு அற்புதத்தின் இடம் மட்டுமல்ல; அற்புதம் அனுபவிக்கப்படுவதற்கு முன்பே நம்பிக்கை, உறவு, சீஷத்துவம் ஆகியவை வளர்க்கப்பட்ட வகுப்பறையாக அது மாறியது.

இந்த மாதிரி வேதவசனம் முழுவதிலும் தோன்றுகிறது, தேவன் பெரும்பாலும் பொது வெளிப்பாட்டு இடங்களை விட நெருக்கமான இடங்களில் தமது ஆழமான

வேலையைச் செய்கிறார் என்று அது கற்பிக்கிறது. வீதி என்பது எல்லோரும் குருடர்கள் இரக்கத்திற்காகக் கூப்பிடுவதை பார்க்கக்கூடிய பொது அரங்கமாக இருந்தது, ஆனால் வீடு முற்றிலும் வேறு ஒன்றைக் குறித்தது. வீடு என்பது முகமூடிகள் கழற்றப்படும், உரையாடல்கள் தனிப்பட்டதாகும், குடும்பங்கள் ஒன்றாக வாழும், குணாதிசயம் வெளிப்படும், விசுவாசம் ஒரு பார்வையாளர் கூட்டத்திற்காக நடிக்கப்படாமல் உண்மையான உறவில் வாழப்படும் இடமாகும். பொது ஆராதனை நம் ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தலாம், ஆனால் தனிப்பட்ட பக்தியே நம் முதிர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறது. மற்ற விசுவாசிகளால் சூழப்பட்டு ஆராதனைக் கூட்டத்தில் தேவனுடைய நன்மையை அறிக்கை செய்வது ஒன்று; யாருமே பார்க்காத அமைதியான வாழ்க்கைத் தருணங்களில் அவரை நம்புவது வேறு ஒன்று. இயேசு இந்த மனிதர்களை—மற்றும் இந்தச் சரித்திரத்தை வாசிக்கும் வருங்கால ஒவ்வொரு சீஷனையும்—வேண்டுமென்றே வீதியிலிருந்து வீட்டிற்கு மாற்றினார், ஏனெனில் விசுவாசம் பொது அனுபவங்களால் மட்டும் நிலைத்திருக்க முடியாது என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொள்ளவேண்டும் என அவர் விரும்பினார். அது இறுதியில் தனிப்பட்டதாக மாறவேண்டும்.

இந்த வேதாகம மாதிரி மீட்பின் முழுக் கதையிலும் பின்னிப் பிணைந்திருக்கிறது. இஸ்ரவேலர் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தையோ ஆலயத்தையோ கட்டுவதற்கு மிக முன்பே, தேவன் சாதாரண வீடுகளுக்குள் தம் உடன்படிக்கையை வெளிப்படுத்த தேர்ந்தெடுத்தார். முதல் பஸ்காவின்போது, ஆட்டுக்குட்டியின் இரத்தம் ஒரு ஆலயத்தின் வாசல்களில் அல்ல, ஒவ்வொரு வீட்டின் நிலைகளிலும் தூண்களிலும் தடவப்பட்டது. யாத்திராகமம் 12:7, “இரத்தத்தில் கொஞ்சம் எடுத்து, வீடுகளின் இரண்டு நிலைகளிலும் மேல் நிலையிலும் தெளிக்கவேண்டும்” என்று கூறுகிறது. மீட்பு வீட்டின் வழியாக நுழைந்தது, ஏனெனில் மக்கள் உண்மையில் வாழும் இடத்தில்தான் தமது உடன்படிக்கை அனுபவிக்கப்பட வேண்டும் என்று தேவன் எப்போதும் விரும்பியிருக்கிறார். பல ஆண்டுகளுக்குப் பின், யோசுவா தேசத்தின் முன்னின்று வேதவசனத்தில் மிகவும் நினைவுகூரப்படும் அறிக்கைகளில் ஒன்றைச் செய்தார்: “நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்” (யோசுவா 24:15). உண்மையான விசுவாசம் பொது கூட்டங்களில் மட்டும் அடங்கியிருக்க முடியாது என்பதை யோசுவா புரிந்துகொண்டார். இஸ்ரவேல் உண்மையுள்ளதாய் இருக்கவேண்டுமெனில், ஒவ்வொரு வீடும் தேவனை தினமும் கனப்படுத்தும் இடமாக மாறவேண்டும். புதிய ஏற்பாட்டில் பவுல் பிலிப்பியச் சிறைச்சாலை அதிகாரியிடம் கூறியபோதும் இதே தத்துவம் மீண்டும் தோன்றுகிறது: “கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசி, அப்பொழுது நீயும் உன் வீட்டாரும் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்” (அப்போஸ்தலர் 16:31). இரட்சிப்பு தனிநபர்களை மட்டும் மறுரூபமாக்க வடிவமைக்கப்படவில்லை; அது குடும்பங்களையே மறுரூபமாக்க வடிவமைக்கப்பட்டது.

இந்த வேதாகம மாதிரியைப் புரிந்துகொள்வது, இயேசு அற்புதத்தைத் தாமதப்படுத்தியது ஏன் என்பதன் மேல் புதிய வெளிச்சத்தைத் தருகிறது. வீதி

குருடர்களின் ஆவலைக் காண்பித்தது, ஆனால் வீடு அவர்களுடைய விசுவாசத்தின் நிலையை வெளிப்படுத்தும். வீட்டிற்குள் நுழைந்தவுடன், இயேசு கிட்டத்தட்ட தேவையற்றதுபோலத் தோன்றும் ஒரு கேள்வியை உடனே கேட்டார்: “இதைச் செய்ய எனக்குப் பெலனுண்டென்று விசுவாசிக்கிறீர்களா?” முதல் பார்வையில் இந்தக் கேள்வி மிகையானதுபோலத் தோன்றுகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, இந்த மனிதர்கள் ஏற்கெனவே ஊர் முழுவதும் “தாவீதின் குமாரனே, எங்களுக்கு இரங்கும்” என்று சத்தமிட்டபடி அவரைப் பின்தொடர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய செயல்கள் அவர்கள் நம்பியதை நிரூபிப்பதுபோலத் தோன்றியது. ஆனாலும் இயேசு அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார். அவருக்கு தகவல் தேவைப்பட்டதால் அல்ல, ஆனால் விசுவாசம் அறிக்கையிடப்படும்போது அடிக்கடி வலுவடைகிறது என்பதால். வேதவசனம் முழுவதிலும், பதில் ஏற்கெனவே தெரிந்திருந்தும் தேவன் மீண்டும் மீண்டும் கேள்விகளைக் கேட்கிறார். ஆதாமிடம் “நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” என்று அவர் கேட்டது, ஆதாமின் இருப்பிடம் தெரியாததால் அல்ல, ஆதாம் தன் நிலையை எதிர்கொள்ளவேண்டியிருந்ததால். எலியாவிடம் “நீ இங்கே என்ன செய்கிறாய்?” என்று அவர் கேட்டது, தகவல் தேவைப்பட்டதால் அல்ல, எலியா தன்னைத்தானே ஆராய்ந்துகொள்ளவேண்டியிருந்ததால். அதேபோல, இந்தக் குருடர்களும் தங்கள் நம்பிக்கையை வாய்மொழியாகச் சொல்லும்படி இயேசு கேட்டார், ஏனெனில் அவர்களை உணர்ச்சிமிக்க ஆவலிலிருந்து உறுதியான நம்பிக்கைக்கு அவர் அவர்களை நகர்த்திக்கொண்டிருந்தார். உதவிக்காகக் கூக்குரலிடுவதற்கும், கிறிஸ்து யார் என்று நம்பிக்கையோடு அறிக்கையிடுவதற்கும் இடையே பெரிய வேறுபாடு உண்டு. ஆவல் நிவாரணத்தைத் தேடுகிறது, ஆனால் நிவாரணம் வருவதற்கு மிக முன்பே விசுவாசம் தேவனுடைய மாறாத குணாதிசயத்தில் தங்கியிருக்கிறது.

இந்த வேறுபாடு இன்றைய விசுவாசிகளுக்கும் அதே அளவு முக்கியமானது. பலர் முதலில் நெருக்கடி காலங்களில்தான் கிறிஸ்துவைத் தேடுகிறார்கள். நோய், பொருளாதார சிரமம், உடைந்த உறவுகள், பயம், ஏமாற்றம் அல்லது தனிப்பட்ட தோல்வி பெரும்பாலும் நம்மை முழந்தாளிட வைக்கிறது. உண்மையான ஒவ்வொரு இரக்கக் கூக்குரலையும் தேவன் வரவேற்கிறார், ஏனெனில் அவருடைய இரக்கத்திற்கு எல்லையில்லை. ஆனாலும், நம் உறவு அவசரகாலங்களை மையமாகக் கொண்டே நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்று அவர் ஒருபோதும் விரும்பவில்லை. கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை, ஏதோ தவறு நேரும்போது மட்டுமே தேவனைத் தேடுவதைத் தாண்டி வளரவேண்டும். சுவிசேஷத்தின் மிகப்பெரிய அழைப்பு, தேவனுடைய தலையீட்டை அனுபவிப்பது மட்டுமல்ல, அவருடன் தொடர்ச்சியான ஐக்கியத்தில் வாழ்வதே. ஒரு நெருக்கடி நம்மை இயேசுவுக்கு அறிமுகப்படுத்தலாம், ஆனால் நெருக்கமே நம்மை அவருடன் தொடர்ந்து நடக்க வைக்கிறது. அதனால்தான் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியில் பெரும்பகுதி ஆலயக் கட்டிடத்திற்கு வெளியே நிகழ்கிறது. கூட்டு ஆராதனை நம்மைப் பலப்படுத்துகிறது, வேதப்போதனை நம்மைத்

தகுதிப்படுத்துகிறது, ஐக்கியம் நம்மை உற்சாகப்படுத்துகிறது, ஆனால் மறுருபமாதல் இறுதியில் அன்றாட வாழ்வின் சாதாரண தாளங்களில்தான் வெளிப்படுகிறது. அது நம் துணைவருடன் நாம் பேசும் உரையாடல்களில், நம் பிள்ளைகளிடம் நாம் காட்டும் பொறுமையில், யாருமே கேட்காதபோது நாம் செய்யும் ஜெபங்களில், யாருமே பார்க்காதபோது நாம் எடுக்கும் முடிவுகளில் வெளிப்படுகிறது. நாம் பொதுவில் காட்டும் விசுவாசம் தனிப்பட்ட வாழ்வில் உண்மையாக வேருன்றியிருக்கிறதா என்பதை வீடே அம்பலப்படுத்துகிறது.

இயேசு இன்றும் ஒவ்வொரு விசுவாசியையும் அதே பயணத்திற்குள் அழைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஆராதனைக் கூட்டங்களில் நாம் அங்கீகரிக்கும் தேவனாக மட்டும் இருந்துவிட்டு, நாம் உண்மையில் வாழும் இடங்களில் இல்லாதிருப்பதில் அவர் திருப்தியடையவில்லை. நம் வீடுகளுக்கும், திருமணங்களுக்கும், உரையாடல்களுக்கும், பழக்கவழக்கங்களுக்கும், முன்னுரிமைகளுக்கும், வாழ்வின் ஒவ்வொரு மறைந்த மூலைக்கும் அவர் ஆண்டவராக மாற விரும்புகிறார். மிகப்பெரிய அற்புதங்கள் அரிதாகவே பெரிய கைதட்டலைப் பெறுகின்றன. பெரும்பாலும், தேவனுடைய மிக அபூர்வமான வேலை ஒரு சாதாரண வீட்டின் கதவுகளுக்குப் பின்னால் அமைதியாக நடைபெறுகிறது—அங்கே இருதயங்கள் ஒப்புக்கொடுக்கப்படுகின்றன, உறவுகள் மீட்கப்படுகின்றன, விசுவாசம் பலப்படுத்தப்படுகிறது, சீஷர்கள் உருவாக்கப்படுகிறார்கள். வீதி நம்மைக் கிறிஸ்துவுக்கு அறிமுகப்படுத்தலாம், ஆனால் நம்மை அவருடைய சாயலாக மாற்றும் வாழ்நாள் முழுவதுமான வேலையை வீடேதான் ஆரம்பிக்கிறது.

சிந்தித்து எழுதுக

பொதுவில் கிறிஸ்துவுக்காக நீங்கள் எப்படி நிற்கிறீர்கள் என்பதற்கும், தனிப்பட்ட வாழ்வில்—வீட்டில், தனிமையில், உங்கள் எண்ணங்களில்—அவரை எப்படி வரவேற்கிறீர்கள் என்பதற்கும் இடையேயான வேறுபாட்டைச் சிந்தியுங்கள். இப்போது மிகப்பெரிய இடைவெளி எங்கே இருக்கிறது?

ஜெபத்திற்கும் அற்புதத்திற்கும் இடையேயான பயணம்

“இயேசு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்படுகையில், இரண்டு குருடர் அவரைப் பின்தொடர்ந்து: தாவீதின் குமாரனே, எங்களுக்கு இரங்கும் என்று கூப்பிட்டார்கள். அவர் வீட்டிற்குள் பிரவேசித்தபோது, அந்தக் குருடர் அவரிடத்தில் வந்தார்கள்...”

மத்தேயு 9:27-28 (தமிழ் பைபிள்)

ஒவ்வொரு விசுவாசியும் இறுதியில் எதிர்கொள்ளும் மிகப்பெரிய சவால்களில் ஒன்று, ஜெபத்திற்கும் பதிலுக்கும் இடையே உண்மையாய் வாழக் கற்றுக்கொள்வதே. கதையின் ஆரம்பத்தை நாம் இயற்கையாகவே கொண்டாடுகிறோம்—சாத்தியமற்றதைக் கேட்க விசுவாசம் நம் இருதயத்தில் எழும்பும் தருணத்தை; கதையின் முடிவிலும் நாம் மகிழ்கிறோம்—அவருடைய வல்லமை உடைத்துவந்து அற்புதம் இறுதியாக வரும்போது. ஆனாலும் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதி இந்த இரண்டு தருணங்களில் எதிலும் வாழப்படவில்லை. அது அவற்றுக்கு இடையேயான வெளியில் வாழப்படுகிறது. ஜெபங்கள் செலுத்தப்பட்டு பதில்கள் இன்னும் தோன்றாத அந்த அசௌகரியமான இடைவெளியில்தான், தேவன் தம் மக்களுக்குள் தமது ஆழமான வேலைகளில் சிலவற்றைச் செய்கிறார். இந்த இரண்டு குருடர்களும் அதே இடத்தில் தங்களைக் கண்டார்கள். அவர்கள் இயேசுவை மேசியாவாக அங்கீகரித்திருந்தார்கள். மனப்பூர்வமான விசுவாசத்துடன் இரக்கத்திற்காகக் கூப்பிட்டிருந்தார்கள். ஆனாலும் உடனடியாக எதுவும் மாறவில்லை. சற்று நேரத்திற்கு முன்பு இருந்ததுபோலவே அவர்களுடைய குருட்டுத்தன்மை அப்படியே இருந்தது. சுகவாழ்வு வருகிறது என்பதற்குக் காணக்கூடிய சான்று எதுவும் அவர்களுடைய சூழ்நிலைகளில் இருக்கவில்லை. இருந்தபோதிலும் அவர்கள் பின்தொடர்ந்தே சென்றார்கள். அற்புதம் நெருங்கியிருக்கிறது போலத் தோன்றும்போது நாம் எவ்வளவு சத்தமாக ஜெபிக்கிறோம் என்பதன் மூலமல்ல, எதுவும் மாறுவதுபோலத் தோன்றாதபோது நாம் எவ்வளவு உண்மையாக நடந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்பதன் மூலமே விசுவாசம் அளவிடப்படுகிறது என்பதை அவர்களுடைய பயணம் நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

நம் மனித இயல்பு தாமதத்தை நிராகரிப்பாகப் பொருள்கொள்வதுண்டு. உடனடி பதில்கள் ஏற்றுக்கொள்ளலைக் குறிக்கும், மவுனம் கைவிடலைக் குறிக்கும் என்று நாம் பழக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இந்த மனநிலை எளிதாக நம் ஆவிக்குரிய வாழ்விற்குள்ளும் நுழைந்துவிடும். பதில்கள் விரைவாக வரும்போது, தேவனுடைய உண்மையுள்ளதனத்தில் நாம் மகிழ்கிறோம். வராதபோது, தேவன் நம்மை மறந்துவிட்டாரோ, கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டாரோ, வேறொருவரைத் தேர்ந்தெடுத்துவிட்டாரோ என்று சத்துரு அமைதியாக நமக்குள் ஒலிக்கிறான். ஆனால் தேவனுடைய நேரத்தை மனித எதிர்பார்ப்புகளால் அளவிட முடியாது என்று வேதவசனம் நிலையாகக் கற்பிக்கிறது. தாமதமும் மறுப்பும் ஒன்றல்ல. தாமதிக்கப்பட்ட பதில் தயங்கும் தேவனைக் குறிக்கவேண்டியதில்லை. மாறாக, நம் இலக்கு எவ்வளவு முக்கியமோ அதே அளவு நம் ஆயத்தமும் முக்கியம் என்பதை அறிந்த ஞானமுள்ள பிதாவை அது வெளிப்படுத்துகிறது.

வேதவசனம் முழுவதிலும், தேவனுடைய மிகப் பெரிய வாக்குத்தத்தங்கள் காத்திருப்புக் காலங்களுக்குப் பின்னரே வந்தன என்பதை மீண்டும் மீண்டும் காண்கிறோம். ஈசாக்கு பிறப்பதற்கு பல தசாப்தங்களுக்கு முன்பே ஆபிரகாம் ஒரு குமாரனின் வாக்குத்தத்தத்தைப் பெற்றார். பார்வோனின் அரண்மனையில் நிற்பதற்கு பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே யோசேப்பு தலைமையைப் பற்றி கனவு கண்டார். இடையனாக இருந்தபோதே தாவீது ராஜாவாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டான், ஆனாலும் இஸ்ரவேலின் சிங்காசனத்தில் அமருவதற்கு முன் பல ஆண்டுகள் சவுலிடமிருந்து ஓடித்திரிந்தான். எகிப்திலிருந்து இஸ்ரவேலை வெளியே நடத்துவதற்கு முன் மோசே நாற்பது ஆண்டுகள் வனாந்திரத்தில் கழித்தார். கிறிஸ்துவின் ஆரோகணத்திற்குப் பின் பெந்தெகொஸ்தே நாள் முழுமையாக வரும்வரை சீஷர்களும் எருசலேமில் காத்திருந்தார்கள். இந்த ஒவ்வொரு சரித்திரத்திலும், காத்திருப்பு வீணான நேரமாக இருக்கவில்லை. அவர்கள் கேட்ட ஆசீர்வாதத்தை நிர்வகிக்கத் தயார்படுத்தும் ஒன்றை தேவன் அந்த ஊழியர்களுக்குள் நிறைவேற்றிக்கொண்டிருந்தார்.

தீர்க்கதரிசியாகிய ஏசாயா இந்த யதார்த்தத்தை அபூர்வமான நேர்மையோடு எடுத்துரைக்கிறார்.

“கர்த்தருக்குக் காத்திருக்கிறவர்களோ புதுப்பெலன் அடைந்து, கழுகுகளைப்போலச் செட்டைகளை அடித்து எழும்புவார்கள்; அவர்கள் ஓடினாலும் இளைப்படையார்கள், நடந்தாலும் சோர்ந்துபோகார்கள்.”

ஏசாயா 40:31 (தமிழ் பைபிள்)

காத்திருக்கிறவர்கள் இறுதியில் தாங்கள் விரும்பியதைப் பெறுவார்கள் என்று ஏசாயா வெறுமனே வாக்குத்தத்தம் செய்யவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மாறாக, காத்திருப்பே ஒரு புத்துணர்ச்சியின் இடமாக மாறுகிறது என்று அவர் அறிவிக்கிறார். நாம் எதற்காகக் காத்திருக்கிறோம் என்பதில் அடிக்கடி கவனம்

செலுத்தும்போது, நாம் காத்திருக்கும் நேரத்தில் தேவன் நமக்குள் என்ன உருவாக்குகிறார் என்பதில் அடிக்கடி அவர் கவனம் செலுத்துகிறார். காத்திருப்பு சகிப்புத்தன்மையை வளர்க்கிறது. காத்திருப்பு சார்ந்திருத்தலைக் கற்பிக்கிறது. காத்திருப்பு நோக்கங்களை அம்பலப்படுத்துகிறது. காத்திருப்பு நம் முன்னுரிமைகளைத் தூய்மைப்படுத்துகிறது. காத்திருப்பு நம் நம்பிக்கையை நம் சொந்த திறமையிலிருந்து தேவனுடைய உண்மையுள்ளதனத்தை நோக்கி படிப்படியாக மாற்றுகிறது. பதில் இறுதியாக வருகிறபோது, முதலில் ஜெபத்தை செலுத்திய அதே மனிதர்களாக நாம் பெரும்பாலும் இருப்பதில்லை.

இயேசு குருடர்களுக்காக உடனடியாக நிற்காதது ஏன் என்பதற்கு இது உதவுகிறது. அவர்கள் கூப்பிட்ட அந்தக் கணத்திலேயே அவர்களைச் சுகமாக்கியிருந்தால், அவர்கள் நிச்சயமாக மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பார்கள், ஆனால் அந்தப் பயணமே கற்பிக்க வடிவமைக்கப்பட்ட பாடத்தை அவர்கள் ஒருபோதும் அனுபவித்திருக்க மாட்டார்கள். இயேசுவின் பின்னால் அவர்கள் எடுத்துவைத்த ஒவ்வொரு அடியும், எதுவும் மாறாதபோதும் அவரை நம்புகிறார்கள் என்ற இன்னொரு அறிக்கையாக மாறியது. பதிலளிக்கப்படாத ஒவ்வொரு தருணமும் அவர்களுடைய விசுவாசத்தின் அஸ்திபாரத்தைப் பலப்படுத்தியது. ஒவ்வொரு காலடியும் அமைதியாக அறிவித்தது, “எங்கள் சூழ்நிலைகள் அப்படியே இருக்கின்றன, ஆனால் கிறிஸ்துவின் மேலான எங்கள் நம்பிக்கை மாறாமலிருக்கிறது.” அறியாமலேயே, வீதியே அற்புதத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறிக்கொண்டிருந்தது.

காத்திருப்புக் காலங்களில் சத்துருவின் விருப்பமான தந்திரங்களில் ஒன்று, எதுவும் காணப்படாதிருப்பதால் மட்டும் ஒன்றுமே நடக்கவில்லை என்று விசுவாசிகளை நம்ப வைப்பதே. ஆனால் தேவனுடைய ராஜ்யம் அரிதாகவே காணக்கூடிய தோற்றங்களின்படி செயல்படுகிறது. விதைகள் மேல்மண்ணை உடைத்து வெளிவருவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே மண்ணுக்கடியில் வளர்கின்றன. ஒரு குழந்தை பிறப்பதற்கு மாதங்களுக்கு முன்பே கருவறையில் வளர்கிறது. கட்டிடங்கள் மேலெழும்புவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே அடித்தளங்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. அதேபோல, நம் இயற்கை கண்கள் இன்னும் காணமுடியாத ஆழத்தில் தேவனுடைய வேலையில் பெரும்பகுதி நம் வாழ்விலும் நிகழ்கிறது. பூமி மிகவும் சாதாரணமாகத் தோன்றும்போதே பரலோகம் மிக வல்லமையாகச் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்.

மற்றொரு அபூர்வமான வேதப்பகுதியைச் சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது இந்த உண்மை இன்னும் தெளிவாகிறது.

““உங்களில் கர்த்தருக்குப் பயந்து, அவருடைய ஊழியக்காரனுடைய சொல்லைக் கேட்டு நடக்கிறவன் யார்? இருளில் நடந்து வெளிச்சமில்லாமல் இருக்கிறவன், கர்த்தருடைய நாமத்தில் நம்பிக்கையாயிருந்து, தன் தேவனைச் சார்ந்துகொள்ளக்கடவன்.””

ஏசாயா 50:10 (தமிழ் பைபிள்)

ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியைப் பற்றிய மிகவும் பொதுவான தவறான எண்ணங்களில் ஒன்றை இந்த வசனம் உடைப்பதால் இது வியப்பூட்டுகிறது. தேவனுக்கு எதிராகக் கலகம்செய்யும் ஒருவனை ஏசாயா விவரிக்கவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். கர்த்தருக்குப் பயந்து, அவருடைய சத்தத்தைக் கீழ்ப்படிந்து, இருந்தும் உடனடித் தெளிவின்றி இருளில் நடக்கும் ஒருவனையே அவர் விவரிக்கிறார். கீழ்ப்படிதல் ஒவ்வொரு நிச்சயமற்ற காலத்தையும் நீக்கிவிடாது. உண்மையுள்ளதன்மை பரலோகம் மவுனமாகத் தோன்றும் தருணங்களிலிருந்து விசுவாசிகளை விலக்கிவிடாது. உண்மையாக தேவனை நேசிப்பவர்கள்கூட அடுத்த அடியைத் தெளிவாகக் காணமுடியாத காலங்களை அனுபவிக்கலாம். அத்தகைய காலங்களில் தேவனுடைய வழிமுறை பயணத்தைக் கைவிடுவதோ வேறு வழியைத் தேடுவதோ அல்ல. அவருடைய கட்டளை எளிமையானது: “கர்த்தருடைய நாமத்தில் நம்பிக்கையாயிருந்து, தன் தேவனைச் சார்ந்துகொள்ளக்கடவன்.”

“தன் தேவனைச் சார்ந்துகொள்ளக்கடவன்” என்ற சொற்றொடர், தன்னைத் தாங்கத்தக்க வலிமையுள்ள ஒன்றின்மேல் முழு எடையையும் சாய்த்துவிடுவதின் அழகான சித்திரத்தைத் தருகிறது. அது முழுமையான சார்பை விவரிக்கிறது. உணர்வுகள், சூழ்நிலைகள், அபிப்பிராயங்கள் அல்லது காணக்கூடிய ஆதாரங்களின்மேல் சாய்வதற்குப் பதிலாக, விசுவாசி தேவனுடைய மாறாத குணாதிசயத்தின்மேல் முழுவதுமாய்ச் சாய்கிறான். அறியாமலேயே இந்த இரண்டு குருடர்களும் செய்துகொண்டிருந்தது இதுவேதான். தங்கள் பார்வையின்மேல் சாய முடியவில்லை, ஏனெனில் அவர்களுக்கு பார்வையே இல்லை. காணக்கூடிய முன்னேற்றத்தின்மேல் சாய முடியவில்லை, ஏனெனில் அவர்களுடைய குருட்டுத்தன்மை அப்படியே இருந்தது. தாங்கள் நம்புவதற்குத் தகுதியுள்ளவர் என்று நம்பிய ஒருவரின் மேல் மட்டுமே அவர்களால் சாயமுடிந்தது. முரண்பாடாக, அவர்களுடைய உடல் குருட்டுத்தன்மையே ஆவிக்குரிய பார்வையைப் பெற அவர்களுக்குக் கற்பித்த நிலைமையாக மாறியது.

நவீன பண்பாடு உடனடி முடிவுகளை எதிர்பார்க்கும்படி நம்மைப் பழக்கியிருக்கிறது. நாம் உடனடியாகத் தொடர்பு கொள்கிறோம், உடனடியாக வாங்குகிறோம், உடனடியாகத் தகவல் பெறுகிறோம், ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியும் இதே முறையைப் பின்பற்றவேண்டும் என்று அடிக்கடி நினைக்கிறோம். ஆனால்

தேவனுடைய ராஜ்யம் ஒருபோதும் மனித வசதியின் வேகத்தின்படி செயல்பட்டதில்லை. கர்த்தர் ஒருபோதும் அவசரப்படுவதில்லை, ஏனெனில் அவருடைய நோக்கங்கள் நித்தியமானவை. நாம் அற்புதத்தை அடைய ஆவலாய் இருக்கும்போது, அந்த அற்புதத்தை பணிவோடும் ஞானத்தோடும் விடாமுயற்சியோடும் ஒருநாள் சுமக்கும் சீஷனை அவர் பொறுமையாக வடிவமைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

இயற்கை மனது நினைப்பதைவிட வேறு விதமாக சோதனைகளைக் காணும்படியாக் கோபு விசுவாசிகளை உற்சாகப்படுத்துவது ஒருவேளை இதனாலேயேதான்.

““உங்கள் விசுவாசத்தின் சோதனையானது பொறுமையை உண்டாக்குகிறதென்று அறிந்திருக்கிறீர்களே. அந்தப் பொறுமையானது நீங்கள் ஒன்றிலும் குறைவில்லாமல் தேறினவர்களும் நிறைவுள்ளவர்களாமாயிருக்கும்படிக்குப் பூரண கிரியையை உடையதாயிருக்கக்கடவது.””

யாக்கோபு 1:3-4 (தமிழ் பைபிள்)

விசுவாசம் பொறுமையை உண்டாக்குகிறது என்று யாக்கோபு சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். உங்கள் விசுவாசத்தின் சோதனையே பொறுமையை உண்டாக்குகிறது என்று அவர் சொல்கிறார். ஒருபோதும் சோதிக்கப்படாத விசுவாசம் ஒருபோதும் பலப்படுத்தப்பட்டதில்லை. வாக்குத்தத்தத்திற்கும் நிறைவேற்றத்திற்கும் இடையேயான இழுவையிலேயே ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி உருவாகிறது. தேவன் நம் ஜெபங்களுக்குப் பதிலளிப்பதில் மட்டும் ஆர்வமாக இல்லை; அவர் நம் குணாதிசயத்தை வடிவமைப்பதில் ஆர்வமாக இருக்கிறார். பெரும்பாலும், காத்திருக்கும் காலத்தில் நாம் ஆகிறவரே, நாம் கேட்டிருந்த பதிலைவிட இன்னும் பெரிய அற்புதமாக இருக்கிறார்.

ஜெபத்திற்கும் அற்புதத்திற்கும் இடையேயான பயணம் ஒருபோதும் வெறுமையான இடமல்ல. அது பரிசுத்த தரை. அங்குதான் நம்பிக்கை ஆழமாகிறது, சரணடைதல் வளர்கிறது, சார்ந்திருத்தல் முதிர்ச்சியடைகிறது, உடனடி பதில்களை விரும்புவதைவிட கிறிஸ்துவுடனான நெருக்கம் வலிமையாகிறது. இந்த இரண்டு குருடர்களும் இறுதியில் தங்கள் பார்வையைப் பெற்றார்கள், ஆனால் கண்கள் திறக்கப்படுவதற்கு முன்பே, அதைவிட மதிப்புமிக்க ஒன்றைக் கற்றுக்கொண்டார்கள்: இயேசு அவர்களை எங்கே அழைத்துச் செல்கிறார் என்று அவர்களால் இன்னும் காணமுடியாதபோதே, அவரைப் பின்பற்றுவது அர்த்தமுள்ளது என்பதை அவர்கள் கண்டறிந்தார்கள். அந்தப் பாடம் வேதாகம விசுவாசத்தின் மிகப்பெரிய வெளிப்பாடுகளில் ஒன்றாகவே இருக்கிறது, தேவன் செயல்பட காத்திருக்கும்போதும் நடந்துகொண்டே இருக்கத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஒவ்வொரு சீஷனையும் அது தொடர்ந்து வடிவமைக்கிறது.

சிந்தித்து எழுதுக

இப்போது நீங்கள் ஒரு வாக்குத்தத்தத்திற்காகவோ, பதிலளிக்கப்படாத ஒரு ஜெபத்திற்காகவோ காத்திருக்கும் காலத்தில் இருக்கிறீர்களா? விரைவான பதில் தடுத்திருக்கக்கூடிய எதை இந்த இடைப்பட்ட இடத்தில் தேவன் உங்களுக்குள் வளர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்?

04

பகுதி

பரலோகம்

மவுனமாயிருக்கும்போது
விசுவாசத்தில் நடத்தல்

“(ஏனெனில் பார்வையினாலே அல்ல, விசுவாசத்தினாலே நடக்கிறோம்.)”

2 கொரிந்தியர் 5:7 (தமிழ் பைபிள்)

ஒவ்வொரு விசுவாசியின் பயணத்திலும் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியின் வரையறுக்கும் தருணங்களாக மாறும் காலங்கள் உண்டு. அவை அற்புதங்கள் நிறைந்திருக்கும், ஜெபங்கள் உடனடியாகப் பதிலளிக்கப்படும், தேவனுடைய சமூகம் மிகவும் உணரக்கூடியதாக இருக்கும் காலங்கள் அவசியமில்லை. பெரும்பாலும், அவை பரலோகம் மவுனமாகத் தோன்றும் அமைதியான காலங்களே. நம் ஜெபங்கள் உடனடிப் பதிலின்றி எழும்பும், விடாத உண்மையுள்ளதன்மையிருந்தும் நம் சூழ்நிலைகள் மாறாதிருக்கும், தேவனிடமிருந்து ஒரு வார்த்தையை ஏங்கிக் காத்திருந்தும் மவுனத்தை மட்டுமே கேட்கும் தருணங்கள் அவை. இத்தகைய காலங்களில்தான் விசுவாசத்தின் உண்மையான தன்மை வெளிப்படுகிறது. அவருடைய கரம் தெளிவாகத் தெரியும்போது தேவனுடைய நன்மையைக் கொண்டாட எவராலும் முடியும், ஆனால் அவருடைய கரம் இன்னும் காணமுடியாதபோதும் அவருடைய இருதயத்தை நம்பக் கற்றுக்கொள்வது முதிர்ந்த சீஷர்களே.

மத்தேயுவின் சுவிசேஷத்திலுள்ள இந்த இரண்டு குருடர்களும் சரியாக இதேபோன்ற ஒரு காலத்திற்குள் நுழைந்தார்கள். வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தாவீதின் குமாரனாக அவரை அங்கீகரித்து, அபூர்வமான நம்பிக்கையோடு இயேசுவைக் கூப்பிட்டார்கள், ஆனால் அவர்களுடைய ஆவேசமான வேண்டுகோளுக்குப் பிறகும் எதுவும் நடப்பதுபோலத் தோன்றவில்லை. இயேசு நிற்கவில்லை. அவர் உடனடியாக அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சுகவாழ்வு வருகிறது என்று அவர்களுக்கு உறுதிசொல்லவில்லை. மனித நோக்கில், அவருடைய மவுனம் அலட்சியமாக எளிதில் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கும். ஆனால் மவுனமாகத் தோன்றியது உண்மையில் ஒரு அழைப்பாக இருந்தது. உடனடி உறுதிமொழியை இனி சார்ந்திராத, மாறாக அவருடைய குணாதிசயத்தின்மேல் முழுவதுமாய் தங்கியிருக்கும் இன்னும்

ஆழமான விசுவாச வெளிப்பாட்டிற்குள் இயேசு அவர்களை அழைத்துக்கொண்டிருந்தார். உறுதிப்பாடு பெற்றதால் அல்ல, அவர் நம்புவதற்குத் தகுதியுள்ளவர் என்று ஏற்கெனவே தங்கள் இருதயங்களில் தீர்மானித்திருந்ததால் அவர்கள் பின்தொடர்வதைத் தொடர்ந்தார்கள்.

உணர்ச்சி விசுவாசத்திற்கும் உடன்படிக்கை விசுவாசத்திற்கும் இடையேயான மிகப்பெரிய வேறுபாடுகளில் ஒன்று இதுவே. உணர்ச்சி விசுவாசம் சூழ்நிலைகளுடன் ஏறியிறங்குகிறது. ஜெபங்கள் விரைவாகவும் எளிதாகவும் பதிலளிக்கப்படும்போது அது தேவனுக்கு நெருக்கமாக உணர்கிறது, சிரமங்கள் தொடரும்போது எளிதில் மனச்சோர்வடைகிறது. உடன்படிக்கை விசுவாசமோ, மாறிக்கொண்டிருக்கும் உணர்ச்சிகளைவிட மிக ஆழமான ஒன்றில் நங்கூரமிடப்பட்டிருக்கிறது. அது தேவனுடைய மாறாத இயல்பின்மேலேயே தங்கியிருக்கிறது. உணர்ச்சிகள் தேவன் தந்த மதிப்புமிக்க வரங்கள், வேதவசனம் முழுவதிலும் விசுவாசிகள் மகிழ்ச்சி, துக்கம், கொண்டாட்டம், துயரம், பயம், மிகுந்த ஆராதனை ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துவதைக் காண்கிறோம். தேவன் நம் உணர்ச்சிகளை உருவாக்கினார், அவற்றின் வழியாகவும் அவர் அடிக்கடி ஊழியம் செய்கிறார். ஆனாலும் உணர்ச்சிகள் நம் உறவின் அஸ்திபாரமாக மாறவேண்டும் என்று அவர் ஒருபோதும் விரும்பவில்லை. உணர்வுகள் ஒரு நாளிலிருந்து மறுநாளுக்கு மாறுகின்றன. தேவனுடைய குணாதிசயம் ஒருபோதும் மாறுவதில்லை.

இதனாலேயே அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் இவ்வளவு நம்பிக்கையோடு எழுத முடிந்தது.

“(ஏனெனில் பார்வையினாலே அல்ல, விசுவாசத்தினாலே நடக்கிறோம்.)”

2 கொரிந்தியர் 5:7 (தமிழ் பைபிள்)

இந்த நன்கு அறிந்த வார்த்தைகள் கடின காலங்களில் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டப்படுகின்றன, ஆனாலும் அவற்றின் முழு அர்த்தம் கவனமான சிந்தனையைக் கோருகிறது. விசுவாசத்தில் நடப்பது என்பது தேவன் இருக்கிறார் என்று வெறுமனே நம்புவது மட்டுமல்ல. பிசாசுகள்கூட அவ்வளவைத்தான் நம்புகிறார்கள். விசுவாசத்தில் நடப்பது என்பது, காணக்கூடிய சூழ்நிலைகள் அந்த வாக்குத்தத்தங்களுக்கு முரணானதுபோலத் தோன்றும்போதும், தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் நம் முடிவுகளை ஆள அனுமதிப்பதாகும். புரிதல் முழுமையடையாதிருந்தும் தொடர்ந்து கீழ்ப்படிவதாகும். நம் உணர்ச்சிகள் அலைக்கழிக்கப்பட்டதால் மட்டும் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கைவிடாதிருப்பதாகும். விசுவாசம் என்பது குருட்டு நம்பிக்கை அல்ல; அது தேவனுடைய நம்பத்தக்க குணாதிசயத்தில் வைக்கப்பட்ட அறிவுள்ள நிச்சயம்.

தேவனுடைய சத்தம் மறைந்தது போலத் தோன்றிய காலங்களை தேவனுடைய மக்கள் அடிக்கடி அனுபவித்தார்கள் என்பதை பைபிள் மீண்டும் மீண்டும் காண்பிக்கிறது. தேவனுடைய இருதயத்திற்கு ஏற்றவனாக விவரிக்கப்பட்ட தாவீது இவ்வாறு அழுதான்,

“கர்த்தாவே, எத்தனை காலம் என்னை மறப்பீர்? என்றைக்கும் மறப்பீரோ? எத்தனை காலம் உம்முடைய முகத்தை எனக்கு மறைப்பீர்?”

சங்கீதம் 13:1 (தமிழ் பைபிள்)

இந்த வார்த்தைகள் மிக நேர்மையானவை. எல்லாம் ஆவிக்குரிய ரீதியில் உற்சாகமாக உணரப்பட்டதாக தாவீது நடிக்கவில்லை. தேவனுடைய சமூகம் தூரமாகத் தோன்றியது என்ற வேதனையான யதார்த்தத்தை அவர் வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொண்டார். ஆனாலும் சங்கீதம் தொடரும்போது என்ன நடக்கிறது என்பதைக் கவனியுங்கள். தன் கதையின் முடிவை தன் உணர்ச்சிகள் எழுத தாவீது அனுமதிக்கவில்லை. சங்கீதத்தின் முடிவில் அவர் அறிவிக்கிறார்,

“நானோ உம்முடைய கிருபையிலே நம்பிக்கையாயிருக்கிறேன்; என் இருதயம் உம்முடைய இரட்சிப்பிலே களிகூரும்.”

சங்கீதம் 13:5 (தமிழ் பைபிள்)

தாவீதின் சூழ்நிலைகளில் அவசியமாக எதுவும் மாறவில்லை. மாறியது அவருடைய கவனத்தின் திசையே. தன் உணர்வுகள் தேவனுடைய குணாதிசயத்தை வரையறுக்க அனுமதிப்பதற்குப் பதிலாக, தேவனுடைய குணாதிசயம் தன் உணர்வுகளை மறுவரையறை செய்ய அனுமதித்தார். இதுவே ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியின் மிகப்பெரிய அடையாளங்களில் ஒன்று. முதிர்ந்த விசுவாசிகள் தங்கள் உணர்ச்சிகளை நேர்மையாக ஒப்புக்கொள்கிறார்கள், அதே நேரத்தில் அந்த உணர்ச்சிகள் தங்கள் விசுவாசத்தின்மேல் இறுதி அதிகாரம் பெறாதபடி பார்த்துக்கொள்கிறார்கள்.

தீர்க்கதரிசியாகிய ஏசாயா இந்த யதார்த்தத்தின் இன்னும் தீவிரமான சித்திரத்தை முன்வைக்கிறார்.

“உங்களில் கர்த்தருக்குப் பயந்து, அவருடைய ஊழியக்காரனுடைய சொல்லைக் கேட்டு நடக்கிறவன் யார்? இருளில் நடந்து வெளிச்சமில்லாமல் இருக்கிறவன், கர்த்தருடைய நாமத்தில் நம்பிக்கையாயிருந்து, தன் தேவனைச் சார்ந்துகொள்ளக்கடவன்.”

ஏசாயா 50:10 (தமிழ் பைபிள்)

ஆவிக்குரிய மவுனத்தின் காலங்களைப் பற்றி நாம் சிந்திக்கும் விதத்தை இந்த வசனம் முற்றிலும் மறுவடிவமைக்கவேண்டும். தேவனிடமிருந்து அலைந்து சென்ற ஒரு கலகக்காரனை ஏசாயா விவரிக்கவில்லை. கர்த்தருக்குப் பயந்து, அவருடைய சத்தத்தைக் கீழ்ப்படிந்து, இருந்தும் இருளில் நடக்கும் ஒருவனையே அவர் விவரிக்கிறார். அந்த ஒரு அவதானிப்பே பல உண்மையுள்ள விசுவாசிகளுக்கு ஆறுதலளிக்கவேண்டும். உண்மையுள்ள மனிதர்கள் குழப்பமான காலங்களை அனுபவிக்கும் தருணங்கள் உண்டு. கீழ்ப்படியும் சீஷர்களுக்குக்கூட தெளிவு இல்லாத தருணங்கள் உண்டு. அர்ப்பணிப்புள்ள கிறிஸ்தவர்கள் உடனடிப் பதிலின்றித் தொடர்ந்து ஜெபிக்கும் காலங்கள் உண்டு. இவை எதுவும் தேவன் தம் பிள்ளைகளைக் கைவிட்டுவிட்டார் என்பதைத் தானாகவே காட்டவில்லை. மாறாக, காணக்கூடிய ஆதாரத்தின்மேல் சார்ந்திருப்பதைத் தாண்டி விசுவாசம் முதிர்ச்சியடையும் சூழலாகவே அவை பெரும்பாலும் மாறுகின்றன.

ஏசாயா சொல்லாதவற்றையும் கவனியுங்கள். தன் சொந்த வெளிச்சத்தை உருவாக்கும்படி விசுவாசியிடம் அவர் சொல்லவில்லை. எளிதான மாற்று வழிகளைத் தேடும்படியோ பயணத்தை முழுவதுமாகக் கைவிடும்படியோ அவர் ஊக்குவிக்கவில்லை. மாறாக, ஒரே ஒரு எளிமையான அறிவுரையை அவர் தருகிறார்: “கர்த்தருடைய நாமத்தில் நம்பிக்கையாயிருந்து, தன் தேவனைச் சார்ந்துகொள்ளக்கடவன்.” தேவன்மேல் சார்ந்துகொள்வது என்பது நம் வாழ்வின் முழு எடையையும் அவருடைய உண்மையுள்ளதன்மையின்மேல் சாய்த்துவிடுவதாகும். நம் புரிதல் அதன் எல்லையை அடையும்போது, அவருடைய குணாதிசயமே நமக்கான உறுதியாக மாறுகிறது. நம் உணர்ச்சிகள் ஏறியிறங்கும்போது, அவருடைய வாக்குத்தத்தங்கள் மாறாமலிருக்கின்றன. நம் பார்வை மங்கலாகும்போது, அவருடைய சத்தியமே நம் அடுத்த அடிக்கு வழிகாட்டும் விளக்காக மாறுகிறது.

சீஷர்களின் சொந்த வாழ்க்கையிலேயே இந்தத் தத்துவம் அழகாக விளக்கப்படுகிறது. மாற்கு நான்காம் அதிகாரத்தில் பதிவாகியிருக்கும் கலிலேயா கடலின் புயலைச் சிந்தித்துப்பாருங்கள். சீஷர்கள் கடுமையான காற்றுக்கும் மோதும் அலைகளுக்கும் எதிராகப் போராடிக்கொண்டிருந்தபோது, இயேசு படகின் பின்பகுதியில் தூங்குவதுபோலத் தோன்றினார். அவர்களுடைய நோக்கில், புயல் அதிகரிக்கும்போது பரலோகம் மவுனமாயிருந்தது. அவருடைய வெளிப்படையான செயலின்மையை அலட்சியமாக அவர்கள் புரிந்துகொண்டு, “போதகரே, நாங்கள் மடிந்துபோகிறதைக் குறித்து உமக்குக் கவலையில்லையா?” என்று கூப்பிட்டார்கள். ஆனாலும் இயேசு ஒருபோதும் சூழ்நிலையின்மேல் தன் கட்டுப்பாட்டை இழக்கவில்லை. அவருடைய மவுனம் ஒருபோதும் அவருடைய இல்லாமைக்கு சான்றாக இருக்கவில்லை. அமைதியாக ஓய்வெடுப்பதுபோலத் தோன்றியவர், படகை அச்சுறுத்திய ஒவ்வொரு அலையின்மேலும் இன்னும் ஆண்டவராகவே இருந்தார். அவர்களுடைய மிகப்பெரிய தேவை புயல்

அமைவது மட்டுமல்ல, முழு காலமும் ஆளுகை செய்யும் அவரின்மேலான தங்கள் நம்பிக்கையைப் பலப்படுத்துவதாகும்.

நாமும் அடிக்கடி இதே தவறைச் செய்கிறோம் அல்லவா? தேவன் அண்மையில் பேசவில்லை என்பதால் அவர் வேலை செய்வதை நிறுத்திவிட்டார் என்று நினைத்துவிடுகிறோம். சூழ்நிலைகள் கடினமாகவே இருக்கின்றன என்பதால் அவர் இனி அருகில் இல்லை என்று முடிவுசெய்துவிடுகிறோம். ஆனால் வேதவசனம் நிலையாக நேர்மாறாகவே கற்பிக்கிறது. தேவனுடைய மவுனம் ஒருபோதும் வெறுமையானது அல்ல. தெய்வீக செயலின்மை போலத் தோன்றுவதற்குப் பின்னால், அவருடைய பராமரிப்பு பரிபூரண ஞானத்துடன் தொடர்ந்து வெளிப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. எகிப்திய சிறையில் அமர்ந்திருந்தபோது யோசேப்பால் தேவனைக் காணமுடியவில்லை, ஆனாலும் தேவன் ஒரு சிங்காசனத்தை ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருந்தார். வயல்களில் தானியம் பொறுக்கியபோது மூத்தால் தேவனுடைய முழுத் திட்டத்தையும் காணமுடியவில்லை, ஆனாலும் அவர் அவளை மேசியாவின் வம்சாவளியில் நெய்துகொண்டிருந்தார். எஸ்தர் தன் நாடுகடத்தலைச் சூழ்ந்த ஒவ்வொரு சூழ்நிலையையும் புரிந்துகொள்ளமுடியவில்லை, ஆனாலும் ஒரு முழுத் தேசத்தையும் காக்க தேவன் அவளை நிலைநிறுத்திக்கொண்டிருந்தார். பரலோகத்தின் மவுனம் ஒருபோதும் தெய்வீக செயல்பாட்டின் இல்லாமையைக் குறிக்கவில்லை.

மவுனமான காலங்களில் விசுவாசிகள் எதிர்கொள்ளும் மிகப்பெரிய அபாயங்களில் ஒன்று, தற்காலிக உணர்வுகள் நித்திய சத்தியத்தை மறுஎழுதுவதற்கு இடம் கொடுப்பதே. நம் விசுவாசத்தை முழுவதுமாக அழிக்க முடியாவிட்டால், மனச்சோர்வின் மூலம் அதை பலவீனப்படுத்த சத்துரு முயற்சிக்கிறான் என்பதை அவன் அறிவான். பதிலளிக்கப்படாத ஜெபம் மறக்கப்பட்ட வாக்குத்தத்தங்களைக் குறிக்கும் என்று அவன் அமைதியாக ஒலிக்கிறான். தாமதிக்கப்பட்ட அற்புதங்கள் குறைந்த அன்பைக் குறிக்கும் என்று அவன் பரிந்துரைக்கிறான். தேவனுடைய சமூகத்தை இப்போது உணரமுடியாது என்பதால் அது இனி இல்லையென்று சோர்ந்துபோன விசுவாசிகளை அவன் நம்பவைக்கிறான். ஆனாலும் சிலுவை இந்தப் பொய்யை என்றென்றைக்கும் மறுக்கிறது. தம் ஒரே குமாரனைத் தரும் அளவுக்கு நம்மை நேசித்த தேவன், திடீரென தம் பிள்ளைகள்மேல் அலட்சியமானவராக மாறிவிடவில்லை. அவருடைய மவுனம் நம் விசுவாசத்தைச் சோதிக்கலாம், ஆனால் அவருடைய உடன்படிக்கை மாறாமலேயே இருக்கிறது.

ஒவ்வொரு சீஷனும் இறுதியில் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய ஒரு பாடத்தை இந்த இரண்டு குருடர்களும் நமக்குக் கற்பிக்கிறார்கள். மவுனம் தங்கள் திசையைத் தீர்மானிக்க அவர்கள் அனுமதிக்கவில்லை. அவர்கள் தொடர்ந்து நடந்தார்கள். அவர்கள் தொடர்ந்து நம்பினார்கள். அவர்கள் தொடர்ந்து பின்பற்றினார்கள். இயேசு யார் என்பதில் ஏற்கெனவே நிச்சயம் கொண்டிருந்ததால், தொடர்ச்சியான

உறுதிமொழி அவர்களுக்குத் தேவைப்படவில்லை. அவர்களுடைய நம்பிக்கை, தற்போது காணக்கூடியதில் அல்ல, தங்களை வழிநடத்துகிறார் என்று அவர்கள் நம்பிய ஒருவரிலேயே தங்கியிருந்தது. பல வழிகளில், அவர்களுடைய குருட்டுத்தன்மையே உண்மையான ஆவிக்குரிய பார்வை பிறந்த சூழலாக மாறியது.

ஜெபங்கள் பதிலளிக்கப்படாதவை போலத் தோன்றும், உணர்ச்சிகள் பலவீனமாக உணரப்படும், பரலோகம் அசாதாரணமாக அமைதியாகத் தோன்றும் காலங்கள் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவ வாழ்விலும் இருக்கும். அத்தகைய தருணங்களில், இந்த இரண்டு குருடர்களையும் நினைவுகூருங்கள். உடனடி பதில்கள் இல்லாதிருப்பது தேவனுடைய சமூகம் இல்லை என்று அர்த்தமல்ல. சில நேரங்களில் விசுவாசத்தின் மிகப்பெரிய வெளிப்பாடு, வெறுமனே நடப்பதை நிறுத்தாதிருப்பதே. பரலோகம் மவுனமாகத் தோன்றலாம், ஆனால் கிறிஸ்து இன்னும் வழிநடத்திக்கொண்டிருக்கிறார். அற்புதம் இன்னும் காணக்கூடியதாக இல்லாதிருக்கலாம், ஆனால் பயணம் இன்னும் அவருடைய ஆளுகைக்குள்ளேயே இருக்கிறது. மவுனத்தின் போதும் தொடர்ந்து பின்தொடர்பவர்கள், தாமதமாகத் தோன்றியது உண்மையில் தாங்கள் கற்பனை செய்ததைவிட ஆழமான தேவனுடைய உண்மையுள்ளதன்மையின் வெளிப்பாட்டிற்கான ஆயத்தமாக இருந்தது என்பதைக் கண்டறிகிறார்கள்.

சிந்தித்து எழுதுக

தேவன் மவுனமாக இருப்பதுபோல் உணர்ந்த ஒரு காலத்தை நினைவுகூருங்கள். திரும்பிப் பார்க்கும்போது, நீங்கள் எப்படிப் பதிலளித்தீர்கள், அடுத்தமுறை பரலோகம் அமைதியாகத் தோன்றும்போது நீங்கள் என்ன வித்தியாசமாகச் செய்வீர்கள்?

“அப்பொழுது அவர் அவர்கள் கண்களைத் தொட்டு: உங்கள் விசுவாசத்தின்படியே உங்களுக்கு ஆகக்கடவது என்றார்.”

மத்தேயு 9:29 (தமிழ் பைபிள்)

இயேசு பேசிய வார்த்தைகளில், “உங்கள் விசுவாசத்தின்படியே உங்களுக்கு ஆகக்கடவது” என்ற இந்த எளிமையான, ஆனால் ஆழமான வார்த்தைகளைவிட அதிகமாக மேற்கோள் காட்டப்பட்டவை வெகு சிலவே. துரதிர்ஷ்டவசமாக, இவை மிகவும் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டவற்றுள்ளும் ஒன்று. சில வட்டாரங்களில், விசுவாசமே அமானுஷ்ய வல்லமையைப் பெற்றிருக்கிறது என்று இந்த வசனம் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது, கடினமாக நம்பினால் அது தேவனை எப்படியோ செயல்பட வைக்கிறது என்பதுபோல. மற்றவர்கள், ஒவ்வொரு பதிலளிக்கப்படாத ஜெபமும் போதுமான விசுவாசமின்மையின் விளைவே என்று முடிவு செய்திருக்கிறார்கள், சுகவாழ்வோ, ஏற்பாடோ, விடுதலையோ தாங்கள் எதிர்பார்த்தபடி வராதபோது உண்மையுள்ள விசுவாசிகளுக்கு தேவையற்ற குற்றவுணர்ச்சியைச் சுமத்திவிடுகிறார்கள். இந்த முடிவுகள் எதுவும் வேதவசனத்தின் போதனையைப் பிரதிபலிக்கவில்லை, இந்த இரண்டு குருடர்களுக்கு இயேசு தெரிவித்ததையும் அவை சரியாக பிரதிநிதித்துவப்படுத்தவில்லை.

கிறிஸ்துவின் வார்த்தைகளைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள, விசுவாசம் ஒருபோதும் அற்புதத்தின் மூலமாக இருந்ததில்லை என்பதை முதலில் நாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். தேவன் மட்டுமே மூலமாய் இருக்கிறார். விசுவாசம் தெய்வீக வல்லமையை உருவாக்குவதில்லை; அது அனைத்து வல்லமையும் உடையவரிடம் விசுவாசியை இணைக்கிறது. விசுவாசத்தின் அளவைவிட, அது வைக்கப்பட்டுள்ள பொருளே எப்போதும் மிக முக்கியமானது. உறுதியான கயிற்றைப் பிடித்திருக்கும் பலவீனமான கை, உடைந்த நூலைப் பிடித்திருக்கும் பலமான கையைவிட எல்லையற்ற பாதுகாப்பானது. அதேபோல, ஒரு பரிபூரண இரட்சகரிடம் வைக்கப்பட்ட குறையுள்ள விசுவாசம்கூட போதுமானதாக மாறுகிறது, ஏனெனில் பலம் விசுவாசியிடம் அல்ல, கிறிஸ்துவிடமே இருக்கிறது.

“உங்கள் முயற்சியின்படியே” என்றோ, “உங்கள் உணர்ச்சியின்படியே” என்றோ, “உங்கள் ஆவேசத்தின்படியே” என்றோகூட இயேசு சொல்லவில்லை என்பதை கவனமாகக் கவனியுங்கள். “உங்கள் விசுவாசத்தின்படியே” என்று அவர் சொன்னார். இந்த வேறுபாடு முக்கியமானது, ஏனெனில் இந்த மனிதர்கள் நிச்சயமாகப் பெரும் உணர்ச்சி கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் தெருக்களில் சத்தமாகக் கூவியிருந்தார்கள். அவர்கள் இயேசுவை தாவீதின் குமாரன் என்று பொதுவெளியில் அறிவித்திருந்தார்கள். அபூர்வமான விடாமுயற்சியுடன் அவரைத் தேடியிருந்தார்கள். ஆனாலும் இவை எதுவும், தனித்தனியாக, வேதாகம விசுவாசத்தை உருவாக்கவில்லை. அவர்களுடைய விசுவாசம் உணர்ச்சி தீவிரத்தைவிட மிக ஆழமான ஒன்றில் வெளிப்பட்டது. இயேசு தான் சொன்னதுபோல் இருக்கிறார் என்ற அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையால் அது வெளிப்பட்டது. அவருடைய தலையீட்டை அவர்கள் அனுபவிப்பதற்கு முன்பே அவருடைய அடையாளத்தை அவர்கள் நம்பினார்கள். தாங்கள் பரிபூரணமாக நம்ப முடியும் என்ற தங்கள் சொந்த திறனில்ல, வேறு எவராலும் செய்யமுடியாததை நிறைவேற்ற இயேசுவினுடைய திறனிலேயே அவர்களுடைய நம்பிக்கை தங்கியிருந்தது.

இந்தத் தத்துவம் பைபிள் முழுவதிலும் பின்னிப் பிணைந்திருக்கிறது. விசுவாசம் ஒருபோதும் நம்மில் நமக்கிருக்கும் நம்பிக்கை அல்ல; அது தேவனில் வைக்கப்பட்ட நம்பிக்கை. தந்தையாதல் சாத்தியமற்றது என்று தன் சொந்த சரீரமே சாட்சி பகர்ந்தபோதும் ஆபிரகாம் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தை நம்பினான். எகிப்தில் ஏற்கெனவே தன் உண்மையுள்ளதன்மையை நிரூபித்திருந்த தேவனிடத்தில் தன் நம்பிக்கை தங்கியிருந்ததால், காணக்கூடிய தீர்வு எதுவுமின்றி மோசே செங்கடலின் முன்னால் நின்றார். இராணுவ யுத்திமுறை பொருத்தமாக இருந்ததால் அல்ல, மனித தர்க்கத்தைவிட தேவனுடைய வாக்குத்தத்தம் நம்பத்தக்கதாக இருந்ததால் யோசுவா எரிகோவைச் சுற்றி அணிவகுத்தார். சிங்கங்களின் வாய்களை தேவன் மூடுவாரா என்று தெரியாமலேயே தானியேல் சிங்கக் குகைக்குள் நுழைந்தான், ஆனால் முடிவு எப்படியிருந்தாலும் கர்த்தர் கீழ்ப்படிதலுக்குத் தகுதியுள்ளவராகவே இருக்கிறார் என்று அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஒவ்வொரு சம்பவத்திலும், விசுவாசம் நேர்மறை சிந்தனையோ குருட்டு நம்பிக்கையோ அல்ல. விசுவாசம் என்பது தேவனுடைய குணாதிசயத்தில் தீர்மானமாக வைக்கப்பட்ட நிச்சயமே.

எபிரெயருக்கு எழுதிய நூலாசிரியர் ஒருவேளை மிகத் தெளிவான வேதாகம வரையறையைத் தருகிறார்.

“விசுவாசமில்லாமல் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருப்பது கூடாதகாரியம்; ஏனெனில் தேவனிடத்தில் சேருகிறவன், அவர் உண்டென்றும், அவர் தம்மைத் தேடுகிறவர்களுக்குப் பலனளிக்கிறவரென்றும் விசுவாசிக்கவேண்டும்.”

எபிரெயர் 11:6 (தமிழ் பைபிள்)

தேவன் என்ன செய்கிறார் என்பதைக் கருதுவதற்கு முன்பே, விசுவாசம் தேவன் யார் என்பதை நம்புவதிலிருந்தே ஆரம்பிக்கிறது என்பதைக் கவனியுங்கள். இந்த வரிசை இன்றியமையாதது. வேதாகம விசுவாசம் முதலில் தேவனுடைய அடையாளத்தில் வேருன்றியிருக்கிறது. அவர் உண்மையுள்ளவர், பரிசுத்தர், சர்வவல்லமையுள்ளவர், அன்புள்ளவர், நீதியுள்ளவர், தோல்வியடையாதவர் என்பதால் நாம் நம்புகிறோம். அவருடைய செயல்கள் அவருடைய குணாதிசயத்திலிருந்து ஓடுகின்றன, அவருடைய குணாதிசயம் ஒருபோதும் மாறாததால், அவருடைய செயல்களை நாம் இன்னும் புரிந்துகொள்ளாதபோதும் நம் நம்பிக்கை பாதுகாப்பாகவே இருக்கிறது.

நம் ஜெபங்கள் பதிலளிக்கப்படாமலேயே இருக்கும் காலங்களில் இந்த உண்மை மிகவும் முக்கியமானதாகிறது. நாம் கேட்டதைப் பெறுவதில் மட்டுமே நம் விசுவாசம் தங்கியிருந்தால், இறுதியில் ஏமாற்றம் நம் நம்பிக்கையை அசைக்கும். தேவன் எதிர்பார்த்ததற்கு வேறுவிதமாகப் பதிலளிக்கும் தருணங்களை ஒவ்வொரு விசுவாசியும் அனுபவிப்பார். சில ஜெபங்கள் உடனடியாகப் பதிலளிக்கப்படுகின்றன. மற்றவை படிப்படியாகப் பதிலளிக்கப்படுகின்றன. இன்னும் சிலவற்றிற்கான பதில்களை நித்தியத்தில்தான் நாம் முழுமையாக புரிந்துகொள்ளக்கூடும். சாதகமான சூழ்நிலைகளின்மேல் மட்டுமே நம் நம்பிக்கை தங்கியிருந்தால், மாறிக்கொண்டேயிருக்கும் சூழ்நிலைகளுடன் நம் விசுவாசமும் தொடர்ந்து ஏறியிறங்கும். ஆனால் தேவனுடைய மாறாத இயல்பில் நம் நம்பிக்கை தங்கியிருக்கும்போது, பதிலளிக்கப்படாத கேள்விகள்கூட நம் நம்பிக்கையை அழிக்கமுடியாது, ஏனெனில் நாம் நம்பியிருப்பவர் யார் என்று நமக்குத் தெரியும்.

தன் வாழ்வின் இறுதிக் காலத்தில் அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் இந்த நிச்சயத்தை அழகாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

“...நான் விசுவாசித்திருக்கிறவர் இன்னார் என்று அறிந்திருக்கிறேன், நான் அவரிடத்தில் ஒப்புவித்ததை அந்நாள்வரைக்கும் காக்கிறதற்கு அவர் வல்லவராயிருக்கிறாரென்று நிச்சயித்திருக்கிறேன்.”

2 தீமோத்தேயு 1:12 (தமிழ் பைபிள்)

“நான் என்ன விசுவாசித்திருக்கிறேன் என்று அறிந்திருக்கிறேன்” என்று பவுல் சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். ஆழமான வேதப்போதனை இன்றியமையாததாக இருந்தாலும், போதனையைத் தாண்டி உறவையே பவுல் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அவருடைய நிச்சயம் தான் விசுவாசித்திருக்கிற ஒருவரில் தங்கியிருக்கிறது. கிறிஸ்தவ விசுவாசம் ஒருபோதும் ஒரு கருத்துத் தொகுப்பின்மேல் மட்டும் வைக்கப்பட்ட நம்பிக்கை அல்ல; அது ஜீவனுள்ள கிறிஸ்துவின்மேல் வைக்கப்பட்ட நிச்சயம். இதை சரியாகவே இயேசு இந்த இரண்டு குருடர்களுக்குள் வளர்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவர்களுடைய கண்களைக் குணமாக்குவதற்கு முன்பே, தன்மேல் தனிப்பட்ட நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தும்படி அவர் அவர்களை விரும்பினார். அற்புதம் ஒரு வேண்டுதலின் நிறைவேற்றம் மட்டுமல்ல, உறவின் வெளிப்பாடாக மாறவேண்டும்.

கவனிக்காமல் விடக்கூடாத இன்னொரு அழகான விவரம் உண்டு. இயேசு தூரத்திலிருந்து இந்த மனிதர்களைச் சுகமாக்கவில்லை. “அப்பொழுது அவர் அவர்கள் கண்களைத் தொட்டார்” என்று மத்தேயு நமக்குக் கூறுகிறார். விண்மீன் திரள்களை பேசி உண்டாக்கியவர், அவர்களுடைய பலவீனத்தின் இடத்தையே தொட தேர்ந்தெடுத்தார். இந்தத் தொடுதல் கிறிஸ்துவின் அற்புதங்கள் ஒருபோதும் தெய்வீக வல்லமையின் இயந்திரத்தன்மையான செயல்கள் அல்ல என்பதை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. அவை அவருடைய இரக்கத்தின் மிக ஆழமான தனிப்பட்ட வெளிப்பாடுகள். சுவிசேஷங்கள் முழுவதிலும், சமூகம் அடிக்கடி தவிர்த்த மனிதர்களை இயேசு மீண்டும் மீண்டும் தொட்டார். எவரும் நெருங்காத தொழுநோயாளிகளைத் தொட்டார். குழந்தைகளை தன் கைகளில் ஏந்தினார். தண்ணீரின்மேல் மூழ்கிக்கொண்டிருந்த பேதுருவின் கையைப் பிடித்தார். ஒரு விதவையின் இறந்த மகனின் படுக்கையைத் தொட்டார். மீண்டும் மீண்டும், தேவன் மனித துன்பத்திலிருந்து தூரமாக இல்லை, மாறாக தனிப்பட்ட முறையில் அதற்குள் நுழைகிறார் என்பதை அவருடைய தொடுதல் வெளிப்படுத்தியது.

இந்தக் குருடர்களுக்கு, அந்தத் தொடுதல் ஆழமான அர்த்தத்தைச் சுமந்தது. அவர்களுடைய குருட்டுத்தன்மை அவர்களை சமூக ரீதியிலும் பொருளாதார ரீதியிலும் தனிமைப்படுத்தியிருக்கக்கூடும். அன்றாட உயிர்வாழ்க்கைக்கு அவர்கள் மற்றவர்களைச் சார்ந்திருந்தார்கள். பலர் நிச்சயமாக அவர்களை மனிதத்தன்மையை ஏற்றுக்கொள்ளாமலேயே கடந்துசென்றிருப்பார்கள். ஆனாலும் தேவனுடைய குமாரன், அவர்களுடைய கூக்குரல்களைக் கேட்டது மட்டுமல்ல, அவருடைய முகத்தை ஒருபோதும் காணாத அந்தக் கண்களின்மேல் தன் கைகளை வைத்தார். அவரை உடலளவில் காணமுடிவதற்கு முன்பே, அவருடைய இரக்கத்தைத் தனிப்பட்ட முறையில் அவர்கள் அனுபவித்தார்கள். நம் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பது மட்டுமல்ல, அவற்றுக்குள் நம்மை நெருங்கிவருவதே தேவனுடைய மிகப்பெரிய விருப்பம் என்பதை இது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

ஆகவே, “உங்கள் விசுவாசத்தின்படியே உங்களுக்கு ஆகக்கடவது” என்ற அறிக்கை, அற்புதங்களைப் பெறுவதற்கான ஒரு எளிய சூத்திரத்தைவிட மிக வளமானதாக மாறுகிறது. தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்கள் பெரும்பாலும் நம்பிக்கை உறவின் வழியாகவே அனுபவிக்கப்படுகின்றன என்பதை அது வெளிப்படுத்துகிறது. கிறிஸ்து மட்டுமே தரக்கூடியதைப் பெறும்படி விசுவாசம் நம்மைத் தயார்படுத்துகிறது. அது தேவனைத் திசைதிருப்புவதுமில்லை, அவருடைய தயவைச் சம்பாதிப்பதுமில்லை. மாறாக, தன்னை நம்புகிறவர்களுக்குப் பதிலளிப்பதில் மகிழ்ச்சியடையும் ஒரு அன்பான பிதாவின் கருணையுள்ள கரத்திலிருந்து பெறுவதற்கு நம் இருதயங்களைத் திறக்கிறது.

விசுவாசிகளாகிய நாம், நம் நிச்சயம் உண்மையில் எங்கே தங்கியிருக்கிறது என்பதைத் தொடர்ந்து ஆராயவேண்டும். சாதகமான சூழ்நிலைகளிலா, அல்லது கிறிஸ்துவின் குணாதிசயத்திலா நம் விசுவாசம் நங்கூரமிடப்பட்டிருக்கிறது? அவருடைய நேரத்தை நாம் புரிந்துகொள்ளும்போது மட்டுமே அவரை நம்புகிறோமா, அல்லது அவருடைய வழிகள் நம் புரிதலைத் தாண்டியிருக்கும்போதும் அவர் உண்மையுள்ளவராகவே இருக்கிறார் என்று நாம் உறுதியாக நம்பியிருக்கிறோமா? இந்த இரண்டு குருடர்களும் தங்கள் பார்வையைப் பெறுவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்தார்கள். அவர்களுடைய கண்கள் குருடாயிருந்தபோதும் அவர்களுடைய கால்கள் தொடர்ந்து பின்பற்றின, ஏனெனில் தங்கள் இருதயங்களில் மிக முக்கியமான விஷயத்தை அவர்கள் ஏற்கெனவே தீர்மானித்திருந்தார்கள்: இயேசு வல்லவர். அந்த நம்பிக்கை அசைக்கமுடியாததாக மாறியதும், அற்புதம் ஏற்கெனவே அவர்களுக்குள் ஆழமாக வேருன்றியிருந்த ஒரு விசுவாசத்தின் காணக்கூடிய உறுதிப்பாடாக மட்டுமே மாறியது.

சிந்தித்து எழுதுக

இப்போது உங்கள் நிச்சயம் உண்மையில் எதில் தங்கியிருக்கிறது— சாதகமான சூழ்நிலைகளிலா, உங்கள் சொந்த முயற்சியிலா, அல்லது தேவனுடைய குணாதிசயத்திலா? இந்த வாரம் அந்த நம்பிக்கையை அவர்மேல் முழுவதுமாக மாற்றுவது எப்படி இருக்கும்?

அற்புதம் ஒருபோதும் முடிவுக்கோடு அல்ல

“‘உடனே அவர்களுடைய கண்கள் திறக்கப்பட்டது; அப்பொழுது இயேசு: இதை ஒருவரும் அறியாதபடிக்குப் பாருங்கள் என்று அவர்களுக்குக் கண்டிப்பாய்க் கட்டளையிட்டார். அவர்களோ புறப்பட்டுப்போய், அத்தேசமெங்குமுள்ளோரிடத்தில் அவருடைய இந்தப் புகழ்ச்சியைப் பிரசித்தப்படுத்தினார்கள்.’”

மத்தேயு 9:30-31 (தமிழ் பைபிள்)

இருபத்தொன்பதாம் வசனத்துடன் இந்தக் கதை முடிந்திருந்தால், எல்லாம் அதன் சரியான முடிவை அடைந்துவிட்டதென்று நாம் இயல்பாகவே முடிவு செய்திருப்போம். அந்தக் குருடர்கள் விசுவாசத்துடன் இயேசுவைப் பின்தொடர்ந்தார்கள், அவரை மேசியாவாக அறிக்கை செய்தார்கள், வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்கள், அவருடைய திறமையின்மேல் தங்கள் நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தினார்கள், இறுதியில் அவர்கள் நீண்டகாலமாய் விரும்பிய அற்புதத்தை அனுபவித்தார்கள். அவர்களுடைய கண்கள் திறக்கப்பட்டன. அவர்களுடைய வாழ்க்கை ஒருபோதும் முன்பு இருந்ததுபோல் இருக்காது. இந்தக் கணத்திலேயே மத்தேயு இந்தச் சரித்திரத்தை முடித்திருக்க வேண்டுமென அநேக வாசகர்கள் எதிர்பார்ப்பார்கள், ஏனெனில், மனிதப் பார்வையில், அற்புதமே கதையின் உச்சகட்டமாகத் தோன்றுகிறது. ஆயினும் பரிசுத்த ஆவியானவர் அடுத்து நடந்ததை வேண்டுமென்றே பதிவு செய்கிறார், இதன் மூலம் முழு சுவிசேஷத்திலும் காணப்படும் சீஷத்துவத்தின் மிகவும் கவனிக்கப்படாத பாடங்களில் ஒன்றை வெளிப்படுத்துகிறார்.

அவர்களுடைய பார்வையை மீட்டெடுத்த உடனேயே, இயேசு அவர்களுக்கு ஒரு கட்டளையிட்டார்.

“இதை ஒருவரும் அறியாதபடிக்குப் பாருங்கள்.”

அற்புதத்தைத் தொடர்ந்து அறிவுரை வந்தது. கிருபையைத் தொடர்ந்து பொறுப்பு வந்தது. சுகவாழ்வைத் தொடர்ந்து கீழ்ப்படிதல் வந்தது.

இந்த வரிசை தற்செயலானதும் அல்ல, முக்கியத்துவமற்றதும் அல்ல. வேதவசனம் முழுவதிலும் எதிரொலிக்கும் ஒரு நியதியை இது காண்பிக்கிறது: தேவன் மக்களை வியப்படையச் செய்வதற்காக மட்டும் அற்புதங்களைச் செய்வதில்லை. அவர்களை ஆழமான கீழ்ப்படிதலுக்கும் தம்முடனான உறவுக்கும் ஈர்க்கவே அற்புதங்களைச் செய்கிறார். அற்புதம் அவர்களுடைய பயணத்தின் இலக்காக ஒருபோதும் நோக்கமாய் இருக்கவில்லை. அது ஒரு புதிய பயணத்தின் ஆரம்பமாய் இருந்தது.

இது இன்றைய கிறிஸ்தவத்தில் காணப்படும் மிகப்பெரிய தவறான புரிதல்களில் ஒன்று. அநேகர் தாங்கள் ஜெபித்துவந்ததைப் பெறும்வரை தேவனை ஆவேசமாய்த் தேடுகிறார்கள். நோய், பொருளாதார நிச்சயமின்மை, உடைந்த உறவுகள் அல்லது மன வேதனையின் காலங்களில் அவரைத் தேடுகிறார்கள். தெய்வீக தலையீடு அவசியமாய் தேவைப்படுவதால் அவர்களுடைய ஜெப வாழ்க்கை தீவிரமடைகிறது. ஆனால் நெருக்கடி கடந்து அற்புதம் வந்தபின், அவர்களுடைய தேடுதல் மெதுவாக மங்கிவிடுகிறது. அவர்கள் தேவனுடைய கரத்தைத் தேடினார்கள், ஆனால் தேவனுடைய இருதயத்தை உண்மையிலேயே ஆசைப்படவில்லை. அவருடைய வல்லமையைக் கொண்டாடினார்கள், ஆனால் அவருடைய கர்த்தத்துவத்திற்கு ஒப்புக்கொடுக்கவில்லை.

இந்த யதார்த்தத்தின் ஒரு எச்சரிக்கை நிறைந்த சித்திரத்தை குருடர்கள் நமக்குத் தருகிறார்கள். அவர்கள் குருடராயிருந்தபோதே கீழ்ப்படிந்தார்கள். பார்க்க முடியாதபோதே பின்தொடர்ந்தார்கள். பரலோகம் மவுனமாயிருந்ததுபோல் தோன்றியபோதே நம்பினார்கள். ஆயினும் அற்புதத்தைப் பெற்ற உடனேயே, இயேசு தந்த மிக எளிதான அறிவுரையைக் கீழ்ப்படியத் தவறினார்கள். மத்தேயு இந்த வேறுபாட்டை ஆச்சரியப்படும் எளிமையுடன் பதிவு செய்கிறார். இயேசு மவுனத்தைக் கட்டளையிட்டார்; அவர்களோ பிரபல்யத்தைத் தெரிந்துகொண்டார்கள். அவர் வழிநடத்துதலைத் தந்தார்; அவர்களோ தங்கள் சொந்த வழியைத் தெரிந்துகொண்டார்கள்.

இது இந்தச் சரித்திரத்தில் ஒரு ஆச்சரியமான பதற்றத்தை உருவாக்குகிறது. அற்புதத்திற்கு முன்பு இவ்வளவு குறிப்பிடத்தக்க விசுவாசத்தைக் காண்பித்த மனிதர்கள், அற்புதத்திற்குப் பின் கீழ்ப்படிதலில் ஏன் தடுமாறினார்கள்? இதற்கான பதில், ஒவ்வொரு விசுவாசியும் இறுதியில் எதிர்கொள்ளவேண்டிய ஒரு யதார்த்தத்தை வெளிக்கொணர்கிறது. தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெறும் விசுவாசம், தேவனுடைய அதிகாரத்திற்கு ஒப்புக்கொடுக்கும் விசுவாசமாகவும் மாறவேண்டும். ஒரு அற்புதத்தைப் பெறுவது தானாகவே

ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியை உற்பத்தி செய்யாது. தெய்வீக தலையீடு ஒருபோதும் அன்றாட சீஷத்துவத்திற்குப் பதிலீடாக இருக்க முடியாது.

சுவிசேஷங்கள் முழுவதிலும், அவரைப் பின்தொடர்வது என்பது அவருடைய வல்லமையை அனுபவிப்பதைவிட மிக அதிகமானதை உள்ளடக்கியது என்று இயேசு தொடர்ந்து வலியுறுத்தினார். அற்புதங்கள் நிகழும் ஒவ்வொரு முறையும் கூட்டங்கள் ஆவலாய்க் கூடின, ஆனால் அவருடைய போதனை ஒப்புக்கொடுத்தலைக் கோரியபோது பலர் மறைந்தார்கள். ஆயிரக்கணக்கானோர் பெருகிய அப்பத்தை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டனர், ஆனால் இயேசு சிலுவையை எடுத்துக்கொள்வதைப் பற்றிப் பேசியபோது மிகச் சிலரே தங்கினர். அற்புதங்கள் கவனத்தை ஈர்த்தன, ஆனால் கீழ்ப்படிதல் உண்மையான சீஷத்துவத்தை வெளிப்படுத்தியது.

இயேசு தாமே இந்த வேறுபாட்டை சந்தேகத்திற்கு இடமின்றித் தெளிவாக்கினார்.

““நான் சொல்லுகிறவைகளின்படி நீங்கள் செய்யாமல், என்னைக் கர்த்தாவே, கர்த்தாவே, என்று சொல்லுகிறதென்ன?””

லூக்கா 6:46 (தமிழ் பைபிள்)

இந்தக் கேள்வி கிறிஸ்தவ சீஷத்துவத்தின் இதயத்தை நேரடியாகத் துளைக்கிறது. நம் உதடுகளால் இயேசுவை அங்கீகரித்தபடி, நம் வாழ்வில் அவருடைய அதிகாரத்தை எதிர்த்துக்கொண்டிருப்பது முற்றிலும் சாத்தியமானதே. நம்மைக் காப்பாற்றும் அவருடைய ஆற்றலைக் கொண்டாடிக்கொண்டே, நம்மை வழிநடத்தும் அவருடைய உரிமையை மெதுவாக நிராகரிக்கலாம். ஆனாலும் “கர்த்தர்” என்ற பட்டம் வெறுமனே அவருடைய வல்லமையை அங்கீகரிப்பதைவிட மிகப் பெரிய அர்த்தத்தைக் கொண்டுள்ளது. அது அவருடைய உரிமையையும், அதிகாரத்தையும், நம் வாழ்வின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் வழிநடத்தும் அவருடைய உரிமையையும் அறிவிக்கிறது. ஒரு இரட்சகர் நம்மை மீட்கிறார்; ஒரு கர்த்தர் நம்மை ஆளுகிறார். இயேசு இரண்டுமே.

புதிய ஏற்பாட்டின் விரிந்த செய்தியைச் சிந்திக்கும்போது இந்த வேறுபாடு விசேஷமாக முக்கியமானதாகிறது. இரட்சிப்பு வெறுமனே நியாயத்தீர்ப்பிலிருந்து தப்புவது மட்டுமல்ல என்று அது காண்பிக்கப்படுகிறது. அது மாற்றத்தின் வாழ்நாள் முழுவதுமான உறவிற்குள் நுழைவதாகக் காண்பிக்கப்படுகிறது. பவுல் எழுதுகிறார்,

“ஆதலால் சகோதரரே, தேவனுடைய இரக்கங்களை முன்னிட்டு, உங்கள் சரீரங்களைப் பரிசுத்தமும் தேவனுக்குப் பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்கவேண்டுமென்று உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்; இதுவே நீங்கள் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனை. நீங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்தவர்களாயிராமல், உங்கள் மனது புதிதாகிறதினாலே ரூபாந்தரப்படுங்கள்...”

ரோமர் 12:1-2 (தமிழ் பைபிள்)

இந்த வளர்ச்சிமுறையைக் கவனியுங்கள். தேவனுடைய இரக்கம் முதலில் வருகிறது. நம் ஒப்புக்கொடுத்தல் அதைத் தொடர்கிறது. கிருபை எப்போதும் கீழ்ப்படிதலுக்கு முந்துகிறது, ஆனால் கிருபை ஒருபோதும் கீழ்ப்படிதலின் அழைப்பை நீக்குவதில்லை. சிலுவை பாவிகளை மன்னிப்பது மட்டுமல்ல; அது அவர்களை சீஷர்களாக மாற்றத் தொடங்குகிறது. கிருபையின் ஒவ்வொரு அற்புதமும் அதற்கேற்ற ஒப்புக்கொடுத்தலை அழைக்கிறது.

இந்த சத்தியம் வேதவசனம் முழுவதிலும் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றுகிறது. இஸ்ரவேலர் செங்கடலைக் கடந்தபின், அவர்கள் மறுகரையில் என்றென்றைக்குமாகக் கொண்டாடிக்கொண்டேயிருக்கவில்லை. தேவன் உடனடியாக, தமது உடன்படிக்கை மக்களாக எப்படி வாழவேண்டும் என்று அவர்களுக்குக் கற்பிக்க ஆரம்பித்தார். பெந்தெகொஸ்தேக்குப் பின், விசுவாசிகள் பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றதை மகிழ்ந்து கொண்டாடி மட்டும் இருக்கவில்லை. அவர்கள் “அப்போஸ்தலருடைய போதகத்திலும் ஐக்கியத்திலும் உறுதியாய் நிலைத்திருந்தார்கள்” (அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் 2:42). தேவனுடைய ஒவ்வொரு குறிப்பிடத்தக்க கிரியையையும் தொடர்ந்த வளர்ச்சி பின்பற்றியது. அற்புதம் வாசலைத் திறந்தது, ஆனால் சீஷத்துவம் அவர்களை தொடர்ந்து நடக்கும்படி கோரியது.

எனவே, குருடர்களின் சரித்திரம் ஒவ்வொரு தலைமுறை விசுவாசிகளுக்கும் ஒரு எச்சரிக்கையாக இருக்கிறது. ஆவிக்குரிய வாழ்க்கை வல்லமையான அனுபவங்களால் மட்டும் அளவிடப்பட முடியாது என்பதை இது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. உண்மையான முதிர்ச்சி அனுபவம் கடந்தபின் என்ன நடக்கிறது என்பதிலேயே வெளிப்படுகிறது. தேவனுடைய சந்நிதானம் தெளிவாக உணரப்படும் ஒரு பலிபீட கூட்டத்தில் ஆவேசமாய் ஆராதிப்பது ஒரு காரியம். ஒரு சாதாரண செவ்வாய்க்கிழமை காலையில், யாருமே பார்க்காதபோது அவருடைய சத்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிவது வேறு காரியம். மறுமலர்ச்சி தருணங்கள் விலைமதிப்பற்றவை, ஆனால் அன்றாட கீழ்ப்படிதலிலேயே கிறிஸ்து உண்மையாக நமக்குள் உருவாக்கப்படுகிறார்.

ஒவ்வொரு விசுவாசியும் தொடர்ந்து கேட்கவேண்டிய மிகவும் ஆராயும் கேள்விகளில் ஒன்று, “தேவன் எனக்காக என்ன செய்திருக்கிறார்?” என்பதல்ல,

“தேவன் இப்போது என்னிடமிருந்து என்ன கேட்கிறார்?” என்பதே. ஒவ்வொரு பதிலளிக்கப்பட்ட ஜெபமும் புதிய பொறுப்பைக் கொண்டுவருகிறது. ஒவ்வொரு ஆசீர்வாதமும் ஆழமான காரியக்கடமையை அழைக்கிறது. ஒவ்வொரு வெளிப்பாடும் மேலான கீழ்ப்படிதலை கோருகிறது. கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை ஒருபோதும் நிலையானதாக இருப்பதில்லை, ஏனெனில் கிறிஸ்துவுடனான ஒவ்வொரு சந்திப்பும் நம்மை அவருடைய சாயலுக்குள் இன்னும் ஒரு அடி நகர்த்துகிறது.

இவர்களைச் சுகமாக்கிய உடனேயே இயேசு இந்த மனிதர்களுக்கு ஒரு கட்டளை கொடுத்தது ஏன் என்பதை இது விளக்குகிறது. அற்புதங்கள் சீஷத்துவத்தின் முடிவல்ல என்று அவர் அவர்களுக்கும்—நமக்கும்—கற்பித்துக்கொண்டிருந்தார். அவை மேலான உண்மையுள்ளதன்மைக்கான அழைப்புகள். அவர்களுடைய மீட்டெடுக்கப்பட்ட பார்வை, தங்கள் கண்களைத் திறந்தவருக்கு அதிகரித்த முறையில் ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கையின் ஆரம்பமாக இருக்கவேண்டியிருந்தது.

இதே நியதி இன்று ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் பொருந்தும். தேவன் திருமணங்களைக் குணமாக்குகிறார், ஆனால் கணவன் மனைவியரை தொடர்ச்சியான மன்னிப்பில் நடக்கும்படியும் அழைக்கிறார். தேவன் உடைந்த வாழ்க்கைகளை மீட்கிறார், ஆனால் அந்த வாழ்க்கைகளைப் பரிசுத்தத்திற்குள்ளும் அழைக்கிறார். அவர் விசுவாசிகளைத் தம் ஆவியால் நிரப்புகிறார், ஆனாலும் அவர்களை ஆவியில் நடக்கும்படி தொடர்ந்து கற்பிக்கிறார். அற்புதம் கீழ்ப்படிதலின் அவசியத்தை ஒருபோதும் நீக்குவதில்லை; அது கீழ்ப்படிதலை சாத்தியமானதாகவும் அர்த்தமுள்ளதாகவும் மாற்றுகிறது.

ஒரு மாற்றப்பட்ட வாழ்வின் மிகப்பெரிய சாட்சி, நேற்று தேவனுடைய வல்லமையை நாம் அனுபவித்தோம் என்பது மட்டும் அல்ல. இன்றும் அவருடைய கர்த்தத்துவத்திற்குத் தொடர்ந்து ஒப்புக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதே. இருளிலிருந்து நம்மைத் தப்புவிப்பதற்காக மட்டும் கிறிஸ்து நம்மை இரட்சிக்கவில்லை. நாள்தோறும் அவருடைய குணாதிசயத்தை அதிகரித்த முறையில் பிரதிபலிக்கவும், அவருடைய சத்தத்தைப் பின்பற்றவும், மகிழ்ச்சியுடன் அவருடைய சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படியவும் அவர் நம்மை இரட்சித்தார். அற்புதம் ஒரு தருணத்தை மாற்றலாம், ஆனால் கீழ்ப்படிதலை ஒரு வாழ்நாளை வடிவமைக்கிறது.

சிந்தித்து எழுதுக

தேவன் உங்கள் வாழ்வில் ஒரு ஜெபத்திற்குப் பதிலளித்தது அல்லது ஒரு “அற்புதத்தை” செய்தது, அதை நீங்கள் கீழ்ப்படிதலின் புதிய ஆரம்பமாக அல்லாமல் ஒரு முடிவாகக் கருதியது உண்டா? இப்போது அவர் உங்களிடம் கேட்கும் அடுத்த கீழ்ப்படிதலின் அடி என்னவாக இருக்கலாம்?

மறக்கப்பட்ட அற்புதம்: பரிசுத்தப்படுத்தப்பட்ட வாய்

“‘உடனே அவர்களுடைய கண்கள் திறக்கப்பட்டது; அப்பொழுது இயேசு: இதை ஒருவரும் அறியாதபடிக்குப் பாருங்கள் என்று அவர்களுக்குக் கண்டிப்பாய்க் கட்டளையிட்டார். அவர்களோ புறப்பட்டுப்போய், அத்தேசமெங்குமுள்ளோரிடத்தில் அவருடைய இந்தப் புகழ்ச்சியைப் பிரசித்தப்படுத்தினார்கள்.’”

மத்தேயு 9:30-31 (தமிழ் பைபிள்)

இந்த அற்புதத்தில் காணப்படும் மிக ஆச்சரியமான உண்மைகளில் ஒன்று என்னவெனில், பார்வையைப் பெற்றபின் இந்த மனிதர்கள் எதிர்கொண்ட மிகப்பெரிய பிரச்சனை இனி அவர்களுடைய குருட்டுத்தன்மை அல்ல—அது அவர்களுடைய கீழ்ப்படிதலை. அற்புதத்திற்கு முன், அவர்களுடைய மிகப்பெரிய வரம்பு பௌதிகமானது. அற்புதத்திற்குப் பின், அவர்களுடைய மிகப்பெரிய சவால் ஆவிக்குரியதாக மாறியது. இயேசு அவர்களுடைய கண்களைத் திறந்திருந்தார், ஆனால் இப்போது அவர்களுடைய வாழ்க்கையை ஆள விரும்பினார். அவர்களுடைய குருட்டுத்தன்மையை அவர் நீக்கியிருந்தார், ஆனால் அவர்களுடைய குணாதிசயத்தையும் அவர் வடிவமைக்க விரும்பினார். தேவன் நம் சூழ்நிலைகளை மட்டும் மாற்றுவதில் ஒருபோதும் திருப்தியடைவதில்லை என்பதை இது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. அவருடைய இறுதி நோக்கம் எப்போதும் நபரையே மாற்றுவதுதான். நாம் அவரிடமிருந்து என்ன பெறுகிறோம் என்பதில் மட்டும் கர்த்தர் ஆர்வமாய் இல்லை; அவரால் நாம் யாராக மாறுகிறோம் என்பதில் அவர் ஆழமாக அக்கறை கொண்டிருக்கிறார்.

இயேசு இந்த மனிதர்களுக்கு மிகத் தெளிவான ஒரு அறிவுரையை கொடுக்கும்போது கதை எதிர்பாராத திருப்பத்தை எடுக்கிறது. இயேசு “அவர்களைக் கண்டிப்பாய்க் கட்டளையிட்டார்” என்று மத்தேயு கூறுகிறார்—இது ஒரு தீவிரமான, நேரடியான, அதிகாரம் மிக்க கட்டளையைக் கொடுத்தல் என்ற கருத்தைச் சுமக்கும் ஒரு சொற்றொடர். இது ஒரு சாதாரண ஆலோசனையோ நட்பான ஆலோசனையோ அல்ல. அது குருவின் சீஷர்களுக்கான அறிவுரை. ஆயினும் அவருடைய வார்த்தைகளின் தெளிவு இருந்தும், அவர்கள்

உடனடியாக வேறு ஒரு வழியைத் தெரிந்துகொண்டார்கள். இயேசு அறிவிக்கவேண்டாமென்று கட்டளையிட்டதையே அவர்கள் தேசமெங்கும் பிரசித்தப்படுத்திக்கொண்டு சென்றார்கள். அவர்களுடைய நோக்கங்கள் உற்சாகமா, நன்றியா, அல்லது வெறும் ஆர்வமா என்பது விளக்கப்படவில்லை, அதைப் பற்றி ஊகிக்கும்படி வேதமும் நம்மை அழைக்கவில்லை. அது வெளிப்படுத்துவது என்னவெனில், மனப்பூர்வமான உணர்ச்சி ஒருபோதும் எளிய கீழ்ப்படிதலுக்குப் பதிலீடாக இருக்க முடியாது என்பதே. நல்ல எண்ணங்கள் கிறிஸ்துவின் சத்தத்திற்கு ஒப்புக்கொடுப்பதற்குப் பதிலீடாக இருக்க முடியாது.

இந்தத் தருணம் இந்த இரண்டு குருடர்களையும் தாண்டிச் செல்லும் ஒரு உண்மையை வெளிக்கொணர்கிறது. அநேக விசுவாசிகள் தேவனிடமிருந்து பெறுவதற்குப் போதுமான விசுவாசம் கொண்டிருக்கிறார்கள், ஆனால் அவருடைய ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றபின் தொடர்ந்து தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியும் ஒழுக்கத்தை வளர்த்துக்கொண்டவர்கள் மிகக் குறைவே. தேவன் அசாதாரண வழிகளில் தலையிடும் நாடகத்தன்மை வாய்ந்த தருணங்களை நாம் இயல்பாகவே கொண்டாடுகிறோம், ஆனால் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி பெரும்பாலும் அன்றாட கீழ்ப்படிதலின் சாதாரண செயல்களில்தான் வெளிப்படுகிறது. அற்புதம் வரும்போது தேவனைத் துதிக்க எவராலும் முடியும். அதற்குப்பின் ஒவ்வொரு நாளும் அந்த அற்புதம் நாம் வாழும், சிந்திக்கும், பேசும், பதிலளிக்கும் விதத்தை மறுவடிவமைக்க அனுமதிப்பதே பெரிய சவால்.

விசேஷமாக ஆர்வமூட்டுவது என்னவெனில், இந்த மனிதர்கள் முதலில் தடுமாறிய பகுதி அவர்களுடைய பேச்சே. இயேசு அவர்களுடைய வாய்களைப் பற்றி ஒரு அறிவுரை கொடுத்தார், அதுவே அவர்கள் தோற்றுப்போன இடமாக மாறியது. அவர்கள் குருடராயிருந்தபோது அவர்களுடைய கால்கள் உண்மையாகக் கிறிஸ்துவைப் பின்தொடர்ந்தன, ஆனால் அவர்கள் காணமுடிந்தபின் அவர்களுடைய வார்த்தைகள் அவரைப் பின்பற்றத் தவறின. இது ஒரு அற்புதத்தில் தனித்த ஒரு விவரம் மட்டுமல்ல. வேதவசனம் முழுவதிலும், நாவே ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியின் மிகப்பெரிய குறிகாட்டிகளில் ஒன்று என்று தேவன் மீண்டும் மீண்டும் அடையாளம் காட்டுகிறார்.

யாக்கோபு குறிப்பிடத்தக்க நேரடித்தன்மையுடன் எழுதுகிறார்,

“அநேக காரியங்களில் நாமெல்லாரும் தப்பிதம்பண்ணுகிறோம். ஒருவன் வாக்கிலே தப்பிதம்பண்ணாதிருந்தால் அவன் தன் சரீரம் முழுவதையும் அடக்கத்தக்க தேறின மனுஷன்.”

யாக்கோபு 3:2 (தமிழ் பைபிள்)

யாக்கோபு பாவமற்ற பரிபூரணத்தைப் போதிக்கவில்லை. மாறாக, நாவு பெரும்பாலும் இருதயத்தில் நடப்பதை வெளிக்கொணருகிறது என்பதை அவர்

வெளிப்படுத்துகிறார். தன் பேச்சை ஒப்புக்கொடுக்கக் கற்றுக்கொண்ட ஒரு நபர், பொதுவாக வாழ்வின் பல மற்ற பகுதிகளையும் ஒப்புக்கொடுக்கக் கற்றுக்கொண்டிருப்பார். மாறாக, அடக்கமில்லாத நாவு பெரும்பாலும் அடக்கமில்லாத இருதயத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. வார்த்தைகள் வெறும் ஒலிகள் அல்ல. அவை ஆத்துமாவின் நிலைமையைக் காண்பிக்கும் ஜன்னல்கள்.

இயேசு தாமே இதே நியதியைப் போதித்தார்.

“...இருதயத்தின் நிறைவினால் வாய் பேசும். நல்ல மனுஷன் இருதயமாகிய நல்ல பொக்கிஷத்திலிருந்து நல்லவைகளை எடுத்துக் காட்டுகிறான்...”

மத்தேயு 12:34-35 (தமிழ் பைபிள்)

இயேசுவிற்படி, நம் வார்த்தைகள் நமக்குள் இருப்பதை உருவாக்குவதில்லை; அவை ஏற்கெனவே அங்கு இருப்பதை வெளிக்கொணருகின்றன. வாய் இருதயத்தின் வழிதலாக மாறுகிறது. இதனாலேயே பரிசுத்தமாக்குதல் இறுதியில் நம் பேச்சை எட்டுகிறது. நம் வார்த்தைகள் மாற்றப்படுவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, அவை புறப்படும் இருதயத்தையே தேவன் மாற்றத் தொடங்குகிறார். அவர் உள்ளான மனிதனை மாற்றும்போது, விசுவாசியின் மொழி படிப்படியாக கிறிஸ்துவின் குணாதிசயத்தைப் பிரதிபலிக்கத் தொடங்குகிறது.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் ஆரம்பகால சபையாருக்கு தங்கள் பேச்சைக் காத்துக்கொள்ளும்படி மீண்டும் மீண்டும் அறிவுறுத்தியது ஏன் என்று இது விளக்குகிறது.

““கேட்கிறவர்களுக்குப் பிரயோஜனகரமான நல்ல வார்த்தை எதுவோ, தேவைக்கேற்றபடி பக்திவிருத்திக்கானதே ஒழிய, கெட்ட வார்த்தை ஒன்றும் உங்கள் வாயிலிருந்து புறப்படவேண்டாம்.””

எபேசியர் 4:29 (தமிழ் பைபிள்)

பவுல் தீங்கு விளைவிக்கும் பேச்சை வெறுமனே தடை செய்யவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். அதற்குப் பதிலாக, நோக்கமுள்ள பேச்சை அவர் அதற்குப் பதிலீடாக்குகிறார். அழிப்பதற்குப் பதிலாகக் கட்டியெழுப்பவும், காயப்படுத்துவதற்குப் பதிலாகக் குணமாக்கவும், உற்சாகம் குலைப்பதற்குப் பதிலாக ஊக்கமூட்டவும், கசப்பைப் பரப்புவதற்குப் பதிலாக கிருபையை ஊட்டவுமே நம் வார்த்தைகள் நோக்கமாக இருக்கவேண்டும். கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை நாம் சொல்வதை நிறுத்துவதால் மட்டும் வரையறுக்கப்படவில்லை; கிறிஸ்து நம்மை மாற்றியிருப்பதால் நாம் பேசத்தொடங்கும் ஜீவனுட்டும் வார்த்தைகளாலும் அது அதேயளவு வரையறுக்கப்படுகிறது.

நாவின் வல்லமையின்மேல் நீதிமொழிகள் இவ்வளவு அசாதாரண முக்கியத்துவம் அளிப்பதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம்.

“மரணமும் ஜீவனும் நாவின் அதிகாரத்திலிருக்கும்; அதை நேசிக்கிறவர்கள் அதின் கனியைப் புசிப்பார்கள்.”

நீதிமொழிகள் 18:21 (தமிழ் பைபிள்)

நம் வார்த்தைகள் தேவனுடைய சமமான படைப்பு வல்லமையைப் பெற்றிருக்கின்றன என்று சாலொமோன் கூறவில்லை. மாறாக, ஒரு ஆழமான ஆவிக்குரிய, நடைமுறை யதார்த்தத்தை அவர் ஒப்புக்கொள்கிறார்: வார்த்தைகள் உறவுகளை வடிவமைக்கின்றன, முடிவுகளை பாதிக்கின்றன, விசுவாசத்தைப் பலப்படுத்துகின்றன, நம்பிக்கையை அழிக்கின்றன, நம்பிக்கையைத் தூண்டுகின்றன, அல்லது விரக்தியை ஆழப்படுத்துகின்றன. ஒவ்வொரு உரையாடலும் ஜீவனுக்கோ மரணத்திற்கோ பங்களிக்கிறது. ஒவ்வொரு வாக்கியமும் மக்களை குணமாதலுக்கு நெருக்கமாகவோ, விரக்திக்கு நெருக்கமாகவோ நகர்த்துகிறது. எனவே ஒவ்வொரு விசுவாசியும் தேவன் தன்னிடம் ஒப்படைத்த வார்த்தைகளுக்கு நிர்வாகியாக மாறுகிறான்.

இஸ்ரவேலின் வாழ்க்கையில் இருப்பதைப் போல் இந்த நியதி வேறு எங்கும் இவ்வளவு தெளிவாக விளக்கப்படவில்லை. எகிப்தை விட்டு வெளியேறிய தலைமுறையினர், சரித்திரத்தில் முன்னரெப்போதும் இல்லாத அற்புதங்களைக் கண்டனர். செங்கடல் பிரிவதையும், வானத்திலிருந்து மன்னா இறங்குவதையும், கன்மலையிலிருந்து தண்ணீர் பாய்வதையும், தேவனுடைய காணக்கூடிய சந்நிதானம் வனாந்தரத்தின் வழியாக தங்களை வழிநடத்துவதையும் அவர்கள் கண்டார்கள். ஆனாலும் அசாதாரண அற்புதங்களை அனுபவித்திருந்தும், அவர்கள் தொடர்ந்து அவிசுவாசம், முறுமுறுப்பு, பயம், விமர்சனம் ஆகியவற்றின் வார்த்தைகளைப் பேசினார்கள். அவர்களுடைய வாய்கள் தங்கள் சொந்தக் கண்களால் ஏற்கெனவே கண்ட உண்மைத்தன்மைக்கு தொடர்ந்து முரண்பட்டன. இறுதியில், அவர்களுடைய அவிசுவாச பேச்சு, தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை இனி நம்பாத இருதயங்களைப் பிரதிபலித்தது. பிரச்சனை ஒருபோதும் வெறும் வார்த்தைகள் மட்டுமல்ல; அவர்களுடைய வார்த்தைகள் அவர்களுடைய நம்பிக்கை உண்மையில் எங்கே தங்கியிருந்தது என்பதை வெளிப்படுத்தின.

அதே ஆபத்து இன்றும் இருக்கிறது. ஒரு விசுவாசி உண்மையாகச் சபைக்குச் சென்று, ஆவேசமாய் ஆராதித்து, விடாமுயற்சியுடன் ஊழியம் செய்து, கர்த்தரை மனப்பூர்வமாக நேசித்தாலும்கூட, பயம், எதிர்மறை எண்ணம், விமர்சனம், புறங்கூறல், வெறுப்பு, அல்லது கவனக்குறைவான பேச்சு தேவன் தன்னில் நிறைவேற்றிக்கொண்டிருப்பதைக் குலைக்க இடமளிக்கக்கூடும். நம் சூழ்நிலைகளைக் குணமாக்கும்படி நாம் கர்த்தரிடம் கேட்கும்போது, அந்தச்

சூழ்நிலைகளையே வடிவமைக்கும் அன்றாட உரையாடல்களை நாம் அடிக்கடி கவனிக்காமல் விட்டுவிடுகிறோம். நம் ஆராதனையை மட்டுமல்ல, நம் வார்த்தைகளையும் பரிசுத்தப்படுத்த தேவன் விரும்புகிறார். ஒருகாலத்தில் பயத்தைப் பேசிய நாவு விசுவாசத்தைப் பேசத் தொடங்கும்வரை, பிரிவினையைப் பரப்பிய வாய் சமாதானத்தைப் பரப்பத் தொடங்கும்வரை, மற்றவர்களைக் காயப்படுத்திய உதடுகள் கிருபையை ஊட்டத் தொடங்கும்வரை அற்புதம் முழுமையடையாது.

இயேசுவைப் பின்பற்றுவது திறந்த கண்களைப் பெறுவதைவிட மிக அதிகமானதை உள்ளடக்குகிறது என்று இந்த இரண்டு குருடர்களும் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்கள். அற்புதம் நடந்தபின் நாம் பேசும் வார்த்தைகள் உட்பட, வாழ்வின் ஒவ்வொரு பகுதியும் அவருடைய கர்த்தத்துவத்தின்கீழ் வரும்படி அனுமதிப்பதை அது உள்ளடக்குகிறது. தங்கள் இருதயங்கள் எவ்வளவு முழுமையாக மாற்றப்பட்டதோ அவ்வளவு முழுமையாக தங்கள் வாய்களும் மாற்றப்பட்ட சீஷர்களை கிறிஸ்து விரும்புகிறார். ஒரு குணமாக்கப்பட்ட வாழ்க்கை இறுதியில் குணமாக்கப்பட்ட பேச்சை உற்பத்தி செய்யவேண்டும். இயேசு உண்மையிலேயே இருதயத்தை மாற்றும்போது, அதற்கான சாட்சி நம் சாட்சியில் மட்டுமல்ல, நம் அன்றாட உரையாடல்களிலும் கேட்கப்படுகிறது. மிகப்பெரிய அற்புதம் நாம் இயேசுவைப் பற்றிப் பேசக் கற்றுக்கொண்டதல்ல— அவருடைய ஆவியின் கிரியையின் மூலம் இயேசுவைப்போலவே பேசக் கற்றுக்கொண்டதே.

சிந்தித்து எழுதுக

கடந்த வாரம் நீங்கள் சொன்ன அனைத்தையும் ஒருவர் பதிவு செய்திருந்தால், அது உங்கள் இருதயத்தில் உண்மையில் என்ன இருக்கிறது என்பதை வெளிப்படுத்தும்? உங்கள் வார்த்தைகளைக் காக்கும்படி தேவன் உங்களை அழைக்கிறார் என்று நீங்கள் உணரும் ஒரு குறிப்பிட்ட வழி என்ன?

ஏசாயாவின் சுத்திகரிக்கப்பட்ட உதடுகள்: நியமனத்திற்கு முன் தேவன் வாயைச் சுத்தப்படுத்துவது ஏன்

“உசியா ராஜா மரணமடைந்த வருஷத்தில், ஆண்டவர் உயர்ந்து உன்னதமான சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கக் கண்டேன்; அவருடைய வஸ்திரத்தின் ஓரம் ஆலயத்தை நிரப்பிற்று... அப்பொழுது நான்: ஐயோ, நான் அழிந்துபோனேன், நான் அசுத்த உதடுகளுள்ள மனுஷன்... என்றேன்... அப்பொழுது சேராபீன்களில் ஒருவன் தன் கையில் நெருப்புத்தழலுள்ள ஒரு கொள்ளியை எடுத்துக்கொண்டு... அதை என் வாய்மேல் வைத்தான்... பின்பு: நான் இன்னாரை அனுப்புவேன், நமக்காக இன்னார் போவார் என்று சொல்லுகிற ஆண்டவருடைய சத்தத்தைக் கேட்டேன். அப்பொழுது நான்: இதோ, அடியேன் இருக்கிறேன், என்னை அனுப்பும் என்றேன்.”

ஏசாயா 6:1-8 (தமிழ் பைபிள்)

வேதவசனத்தில், தொடர்பற்றதுபோல் தோன்றும் இரண்டு பகுதிகள் திடீரென ஒன்றையொன்று குறிப்பிடத்தக்க தெளிவுடன் ஒளியூட்டும் தருணங்கள் உண்டு. மத்தேயு 9-ல் இரண்டு குருடர்களின் சுகவாழ்வும், ஆலயத்தில் ஏசாயா கண்ட தரிசனமும் நூற்றுக்கணக்கான வருடங்களால் பிரிக்கப்பட்டவை, ஆயினும் இரண்டும் ஒரே ஆவிக்குரிய நியதியை வெளிப்படுத்துகின்றன. மத்தேயுவில், இயேசு இரண்டு குருடர்களின் கண்களைக் குணமாக்கி, உடனடியாக அவர்களுடைய வாய்கள் வழியாக அவர்களுடைய கீழ்ப்படிதலை நோக்குகிறார். ஏசாயாவில், தேவன் தீர்க்கதரிசிக்குத் தம் மகிமையை வெளிப்படுத்துகிறார், மேலும் ஏசாயா மாற்றம் தேவை என்று முதலில் அடையாளம் காணும் பகுதி அவருடைய கைகளோ, கால்களோ, மனமோ அல்ல—அது அவருடைய உதடுகளே. தேவன் அற்புதங்களைச் செய்வதில் மகிழ்ச்சியடைந்தாலும், தமது மக்கள் பேசும் விதத்தை பரிசுத்தப்படுத்துவதிலும் அவர் அதேயளவு அக்கறை கொண்டிருக்கிறார் என்பதை இந்த இரண்டு சரித்திரங்களும் நமக்குக்

கற்பிக்கின்றன. அதிக பொறுப்பை ஒப்படைப்பதற்கு முன்பே, அவர் பெரும்பாலும் வாயை மாற்றுகிறார்.

ஏசாயாவின் தரிசனம் வேதவசனம் முழுவதிலும் பதிவாகியிருக்கும் மிக மகிமையான காட்சிகளில் ஒன்றுடன் ஆரம்பிக்கிறது. கர்த்தர் தமது சிங்காசனத்தின்மேல் உயர்ந்து உன்னதமாய் வீற்றிருப்பதை அவர் காண்கிறார், அவருடைய வஸ்திரத்தின் ஓரம் ஆலயத்தை மகிமையால் நிரப்புகிறது. சேராபீன்கள் சிங்காசனத்தைச் சுற்றி, “பரிசுத்தர், பரிசுத்தர், பரிசுத்தர், சேனைகளின் கர்த்தர்; பூமியனைத்தும் அவர் மகிமையால் நிறைந்திருக்கிறது” என்று தொடர்ந்து கூக்குரலிடுகின்றன. தேவனுடைய பரிசுத்தத்தின் பாரத்தால் ஆலயத்தின் அஸ்திபாரங்களே அதிர்கின்றன, பரலோகமே தன் ராஜாவின் மகிமையைச் சாட்சியிடுவதால் வீடு புகையால் நிறைகிறது. ஏசாயா தான் இதுவரை அனுபவித்திராத ஒரு வெளிப்பாட்டால் மேலீடுகிறார். ஆனால் ஆச்சரியமூட்டுவது தேவனைப் பற்றி அவர் கண்டதல்ல, தன்னைப் பற்றி அவர் திடீரென கண்டதே.

தேவனுடைய பரிசுத்தத்துடனான உண்மையான சந்திப்புகள் எப்போதும் துல்லியமான சுய அறிதலை உண்டாக்குகின்றன. ஒரு மனிதன் தேவனுடைய சந்நிதானத்தின் வெளிச்சத்திற்கு நெருக்கமாக வரும்போது, முன்பு கவனிக்கப்படாமல் இருந்த பகுதிகளை அவன் இன்னும் தெளிவாக அடையாளம் காண்கிறான். ஏசாயா தன்னை மற்ற தீர்க்கதரிசிகளுடனோ, ராஜாக்களுடனோ, ஆசாரியர்களுடனோ ஒப்பிடத் தொடங்கவில்லை. அவன் இப்போது பரிபூரண பரிசுத்தத்திற்கு முன் நிற்பதால் மனிதகுலத்திற்கு எதிராக தன்னை அளக்கவில்லை. அந்த நொடியில் அவன் கூக்குரலிடுகிறான்,

“அப்பொழுது நான்: ஐயோ, நான் அழிந்துபோனேன்; அசுத்த உதடுகளுள்ள மனுஷனாகிய நான்...””

ஏசாயா 6:5 (தமிழ் பைபிள்)

அவனுடைய அறிக்கை ஆச்சரியமூட்டுகிறது. ஏசாயா முதலில் ஒழுக்கக்கேட்டையோ, மறைந்திருக்கும் பெருமையையோ, சுயநல லட்சியத்தையோ, வெளிப்படையான கலகத்தையோ குறிப்பிடவில்லை. மாறாக, தெய்வீக சுத்திகரிப்பு தேவைப்படும் இடமாக அவன் உடனடியாக தன் வாயையே அடையாளம் காண்கிறான். இந்தத் தரிசனத்திற்கு முந்திய ஏசாயாவின் ஊழியத்தை நாம் நினைவுகூரும்போது இது விசேஷமாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அவனுடைய புத்தகத்தின் ஆரம்ப அதிகாரங்கள் முழுவதும், அவன் யூதாவுக்கும் எருசலேமுக்கும் எதிராக தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்புகளை உண்மையாகப் பிரசங்கித்திருந்தான். அவன் ஏற்கெனவே ஒரு தீர்க்கதரிசி. அவன் ஏற்கெனவே தேவனுடைய வார்த்தையைப் பிரசங்கித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆயினும் கர்த்தருடைய திறந்த சந்நிதானத்தில்

நிற்பது, அவனுடைய பேச்சுக்கும் இன்னும் அதிக பரிசுத்தமாக்குதல் தேவை என்பதை அவன் உணரவைத்தது.

ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியைப் பற்றிய ஒரு முக்கியமான நியதியை இது நமக்குக் கற்பிக்கிறது. நாம் தேவனுக்கு நெருக்கமாக வரும்போது மட்டுமே காணக்கூடிய மாற்றத்தின் நிலைகள் உள்ளன. நாம் அவரை இன்னும் ஆழமாக அறியும்போது, தமது சுத்திகரிக்கும் கிரியை தேவைப்படும் நம் சொந்த வாழ்வின் பகுதிகளுக்கு நாம் இன்னும் உணர்திறன் உள்ளவர்களாகிறோம். ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி சுயநம்பிக்கையை உண்டாக்குவதில்லை; அது பரிசுத்த தாழ்மையை உண்டாக்குகிறது. சரித்திரத்தில் மிகப்பெரிய பரிசுத்தவான்கள் தங்களைப் பற்றி மிகவும் ஈர்க்கப்பட்டவர்களாக அரிதாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். மாறாக, தேவனுடைய கிருபையின்மேல் தங்களுடைய தொடர்ச்சியான சார்ந்திருத்தலைப் பற்றி அவர்கள் அதிகரித்த முறையில் உணர்ந்தவர்களாகவே இருந்தார்கள்.

அடுத்து நடப்பது மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

“அப்பொழுது சேராபீன்களில் ஒருவன் பீடத்திலிருந்து இயக்கியினால் எடுத்த நெருப்புத்தழலுள்ள ஒரு கொள்ளியைத் தன் கையில் பிடித்துக்கொண்டு என்னிடத்தில் பறந்துவந்து, அதை என் வாய்மேல் வைத்து: இதோ, இது உன் உதடுகளைத் தொட்டதினால் உன் அக்கிரமம் நீங்கிற்று, உன் பாவம் நிவிர்த்தியாயிற்று என்றான்.”

ஏசாயா 6:6-7 (தமிழ் பைபிள்)

பீடத்திலிருந்து வந்த கொள்ளி, ஏசாயா அறிக்கை செய்த அதே இடத்தையே தொடுவதைக் கவனியுங்கள். தேவன் அவனுடைய உதடுகளின் பிரச்சனையைப் புறக்கணிக்கவில்லை. எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது என்று அவர் ஏசாயாவுக்கு வெறுமனே உறுதி அளிக்கவும் இல்லை. மாறாக, மாற்றம் தேவைப்படும் பகுதிக்கு பரலோகம் நேரடியாகப் பதிலளிக்கிறது. பீடத்திலிருந்து வந்த நெருப்பு வாயைச் சுத்தப்படுத்துகிறது, ஏனெனில் தேவனுடைய செய்தி ஒரு முழு தேசத்தை எட்டும் கருவியாக அந்த வாய் விரைவில் மாறவிருக்கிறது.

இந்த வரிசை அழகானதும் வேண்டுமென்றே அமைந்ததுமாகும். முதலில் வெளிப்பாடு வருகிறது. பின்பு உணர்த்தல் வருகிறது. பின்பு சுத்திகரிப்பு வருகிறது. இறுதியாக நியமனம் வருகிறது. தேவன் ஏசாயாவைப் பரிசுத்தப்படுத்தாமல் அனுப்பவில்லை. அவரிடம் செய்தியை ஒப்படைப்பதற்கு முன், அவர் தூதுவனை ஆயத்தப்படுத்துகிறார்.

உடனடியாகப் பின்பு, கர்த்தர் கேட்கிறார்,

““பின்பு: நான் இன்னாரை அனுப்புவேன், நமக்காக இன்னார் போவார் என்று சொல்லுகிற ஆண்டவருடைய சத்தத்தைக் கேட்டேன்.””

ஏசாயா 6:8 (தமிழ் பைபிள்)

ஏசாயாவின் உதடுகள் சுத்திகரிக்கப்பட்டபின்பே அவன் பதிலளிக்கிறான்,

“இதோ, அடியேன் இருக்கிறேன்; என்னை அனுப்பும்.”

இந்த வரிசை கவனிக்காமல் விடப்படக்கூடாது. ஒரு நபரின் ஊழியத்தை விரிவாக்குவதற்கு முன், தேவன் பெரும்பாலும் அவனுடைய பரிசுத்தத்தை ஆழப்படுத்துகிறார். அவனுடைய செல்வாக்கை விரிவுபடுத்துவதற்கு முன், அவர் அவனுடைய குணாதிசயத்தை சுத்திகரிக்கிறார். அதிக பொறுப்பை ஒப்படைப்பதற்கு முன், அந்தப் பொறுப்பை சுமக்கும் பாத்திரத்தை அவர் பரிசுத்தப்படுத்துகிறார். தூதுவனின் நிலைமையைப் பற்றி தேவன் எப்போதுமே செய்தியின் திறமையைவிட மிக அதிக அக்கறை கொண்டிருந்திருக்கிறார்.

இந்த சத்தியம் இரண்டு குருடர்களின் சரித்திரத்தின்மேல் குறிப்பிடத்தக்க வெளிச்சத்தைத் தருகிறது. இயேசு அவர்களுடைய கண்களைக் குணமாக்கினார், ஆனால் கிட்டத்தட்ட உடனடியாக அவர்களுடைய வாய்களை நோக்கினார். அவர்களுடைய பார்வை மீட்டெடுக்கப்பட்டது, ஆனால் இப்போது அவர்களுடைய பேச்சு அவர்கள் அவருடைய கர்த்தத்துவத்தின்கீழ் வாழத் தயாராயிருக்கிறார்களா என்பதை வெளிப்படுத்தும். இரண்டு பகுதிகளிலும், வாயே ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியின் அத்தாட்சியாக மாறுகிறது. ஏசாயாவின் வாய்க்கு ஊழியத்திற்கு முன் சுத்திகரிப்பு தேவைப்பட்டது. குருடர்களின் வாய்களுக்கு அற்புதத்திற்குப் பின் ஒப்புக்கொடுத்தல் தேவைப்பட்டது. இணைப்பு தெளிவானது. மாற்றப்பட்ட பேச்சை தேவன் விரும்புகிறார், ஏனெனில் பேச்சு மாற்றப்பட்ட இருதயங்களை வெளிப்படுத்துகிறது.

புதிய ஏற்பாட்டில் யாக்கோபு இதே நியதியை குறிப்பிடத்தக்க தெளிவுடன் விளக்குகிறார்.

““அந்தப்படியே நாவும் சிறிய அவயவமாயிருந்தும் பெருமையானவைகளைப் பெருமையாய்ப் பேசும். பாரும், சிறு நெருப்பு எவ்வளவு பெரிய காட்டைக் கொளுத்திவிடுகிறது! நாவும் ஒரு அக்கினியாயிருக்கிறது...””

யாக்கோபு 3:5-6 (தமிழ் பைபிள்)

உருவகம் குறிப்பிடத்தக்க அளவு ஒத்திருக்கிறது. ஏசாயாவில், பரலோகத்திலிருந்து வந்த நெருப்பு நாவைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறது.

யாக்கோபுவில், அடக்கமில்லாத நாவு அழிவூட்டும் நெருப்பைப் பரப்புகிறது. இதைவிட பெரிய முரண்பாடு இருக்க முடியாது. ஒரு நெருப்பு சுத்திகரிக்கிறது; மற்றொன்று சுட்டெரிக்கிறது. ஒன்று பரிசுத்தத்தை உற்பத்தி செய்கிறது; மற்றொன்று அழிவைப் பரப்புகிறது. எந்த நெருப்பு தன் பேச்சை ஆளும் என்று ஒவ்வொரு விசுவாசியும் தீர்மானிக்கவேண்டும்.

உண்மையான மறுமலர்ச்சியின் மிகப்பெரிய அத்தாட்சிகளில் ஒன்று வெறுமனே சத்தமான ஆராதனையோ பெரிய கூட்டங்களோ அல்ல, மாற்றப்பட்ட உரையாடல்களே. மற்றவர்களைக் காயப்படுத்தும், உற்சாகம் குலைக்கும், பிரிக்கும், விமர்சிக்கும், தாழ்த்தும் வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே தேவனுடைய சந்நிதானத்தில் வல்லமையான தருணங்களை அனுபவிப்பது முற்றிலும் சாத்தியமானதே. ஆயினும் பரிசுத்த ஆவியானவர் உண்மையிலேயே இருதயத்தை ஆளும்போது, அவர் தவிர்க்கமுடியாமல் நாவையும் ஆளத் தொடங்குகிறார். பரலோகத்தின் மொழி படிப்படியாக மாம்சத்தின் மொழியை மாற்றுகிறது. கிருபை கசப்பை மாற்றத் தொடங்குகிறது. ஊக்கமூட்டல் விமர்சனத்தை மாற்றுகிறது. சத்தியம் ஏமாற்றை மாற்றுகிறது. சமாதானம் பிணக்கை மாற்றுகிறது. அன்பு பகைமையை மாற்றுகிறது. அற்புதம் காணக்கூடியதாகும் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே கேட்கக்கூடியதாகிறது.

இந்த நியதி ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் ஆழமான தாக்கங்களைச் சுமக்கிறது. நம் செல்வாக்கை அதிகரிக்கவும், நம் ஊழியத்தை விரிவாக்கவும், தமது ராஜ்யத்திற்கு ஊழியம் செய்ய அதிக வாய்ப்புகளை நமக்கு ஒப்படைக்கவும் நாம் அடிக்கடி தேவனிடம் கேட்கிறோம். அவை மதிப்புமிக்க ஜெபங்கள். ஆயினும், ஏசாயா வார்த்தைகளில்லாமல் ஜெபித்த அந்த ஜெபத்தை முதலில் நாம் ஜெபிக்கவேண்டும்: “கர்த்தாவே, என் உதடுகளைத் தொடும்.” நம் மேடையை விரிவாக்கும்படி தேவனிடம் கேட்பதற்கு முன், நம் பேச்சைப் பரிசுத்தப்படுத்தும்படி நாம் அவரிடம் கேட்கவேண்டும். அதிக பொறுப்பை நாடுவதற்கு முன், அதிக பரிசுத்தத்தை நாம் நாடவேண்டும். ஒரு பெரிய ஊழியத்தை விரும்புவதற்கு முன், உண்மையுள்ள வார்த்தைகள் இயற்கையாக பாயும் தூய இருதயத்தை நாம் விரும்பவேண்டும்.

தேவனுடைய பீடத்திலிருந்து வந்த கொள்ளி இன்றும் தன் கிரியையை நிறைவேற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஊழியத்தின் மூலம், தமது மக்களின் வார்த்தைகள் அவருடைய குணாதிசயத்தைப் பிரதிபலிக்கும்படி தேவன் தொடர்ந்து அவர்களைச் சுத்திகரித்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு உரையாடலும், கிருபை நிறைந்த ஒவ்வொரு பதிலும், உண்மையான ஒவ்வொரு சாட்சியும், ஊக்கமூட்டும் ஒவ்வொரு வாக்கியமும், விசுவாசத்துடன் செலுத்தப்படும் ஒவ்வொரு ஜெபமும், தேவனுடைய நெருப்பு தமது மக்களின் உதடுகளைத் தொட்டதற்கான அத்தாட்சியாக மாறுகிறது. நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு ஏசாயா கண்டறிந்ததுபோலவே, தமது நியமனத்தை விரிவாக்குவதற்கு முன் தேவன்

வாயை ஆயத்தப்படுத்துகிறார். அந்த இரண்டு குருடர்களும் தங்கள் பார்வையைப் பெற்றபின் கற்றுக்கொண்டதுபோலவே, மிகப்பெரிய அற்புதம் வெறுமனே நம் கண்கள் திறக்கப்பட்டது மட்டுமல்ல—நம் வாயிலிருந்து புறப்படும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் இயேசுகிறிஸ்துவின் அன்பான கர்த்தத்துவத்தின்கீழ் கொண்டுவரப்படுவதற்கு அனுமதிப்பதே.

சிந்தித்து எழுதுக

ஏசாயா சிங்காசனத்திற்கு முன் நின்றதுபோல, நீங்கள் இன்று தேவனுடைய சந்நிதானத்தில் முழுமையாக நின்றால், அவர் உங்களில் முதலில் சுத்திகரிக்க விரும்புவார் என்று நீங்கள் நம்புவது எது?

இயேசுவை வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லுதல்: அற்புதம் ஆலயத்தை விட்டு வெளியேறும்போது

“அவர் வீட்டிற்குள் பிரவேசித்தபின்பு, அந்தக் குருடர் அவரிடத்தில் வந்தார்கள்...”

மத்தேயு 9:28 (தமிழ் பைபிள்)

இரண்டு குருடர்களின் கதை அவர்களுடைய சுகவாழ்வைத் தாண்டிச் செல்லும் ஒரு சத்தியத்துடன் முடிகிறது. அற்புதம் நடக்கும் இடமாக இயேசு வேண்டுமென்றே வீட்டைத் தெரிந்துகொண்டார், அந்த முடிவு ஒவ்வொரு தலைமுறை விசுவாசிகளையும் தொடர்ந்து சவாலுக்குள்ளாக்குகிறது. தேவனுடைய இறுதி நோக்கம் வெறுமனே ஒரு ஆராதனை இடத்திற்குள் அசாதாரண தருணங்களை உற்பத்தி செய்வதல்ல, மக்கள் உண்மையில் வாழும் சாதாரண இடங்களை மாற்றுவதே என்பதை அது நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை ஒரு ஆலயக் கட்டிடத்தின் சுவர்களுக்குள் மட்டும் இருக்கும்படி ஒருபோதும் வடிவமைக்கப்படவில்லை. அது எப்போதுமே நம் வீடுகளுக்குள்ளும், குடும்பங்களுக்குள்ளும், வேலைஸ்தலங்களுக்குள்ளும், நட்புகளுக்குள்ளும், நம் அன்றாட வாழ்வை நிறைக்கும் ஒவ்வொரு உரையாடலுக்குள்ளும் பாயவேண்டும் என்று நோக்கமாக இருந்தது. மற்ற விசுவாசிகளால் சூழப்பட்டிருக்கும்போது மட்டுமே நம் விசுவாசம் பலமாயிருந்து, வீட்டிற்குத் திரும்பும்போது மறைந்துவிட்டால், நாம் மறுருபமாதலின்றி ஊக்கமூட்டலை மட்டுமே அனுபவித்திருக்கிறோம். இயேசு இந்த மனிதர்களை வீதியில் மட்டும் சந்திக்க விரும்பவில்லை. நிலைத்திருக்கும் சீஷத்துவம் வாழப்படும் இடம் அதுவே என்பதால் வீட்டிற்குள் நுழைய அவர் விரும்பினார்.

இன்றைய சபை எதிர்கொள்ளும் மிகப்பெரிய ஆபத்துகளில் ஒன்று, பொது கிறிஸ்தவத்தையும் தனிப்பட்ட கிறிஸ்தவத்தையும் பிரிக்கும் சோதனையே. மற்றவர்கள் காணக்கூடியதைக் கவனமாகக் கவனிக்கிறோம். ஆராதனைக் கூட்டங்களில் ஆவேசமாய் வழிபடுகிறோம், அன்புடன் ஒருவரையொருவர்

வாழ்த்துகிறோம், தேவனுடைய நன்மையைப் பற்றி வெளிப்படையாகப் பேசுகிறோம். ஆனாலும் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியின் உண்மையான அளவுகோல் ஒருபோதும் ஞாயிற்றுக்கிழமை சில மணிநேரங்களில் நடப்பதால் தீர்மானிக்கப்பட்டதில்லை. மாறாக, தொடர்ந்து வரும் எண்ணற்ற கண்ணுக்குத் தெரியாத மணிநேரங்களில் அது வெளிப்படுகிறது. கடினமான ஒரு நாளுக்குப் பின் ஒரு கணவன் தன் மனைவியிடம் பேசும் விதத்தில் அது வெளிப்படுகிறது. ஒரு பெற்றோர் தன் பிள்ளையிடம் காண்பிக்கும் பொறுமையில் அது வெளிப்படுகிறது. ஒரு வாக்குவாதத்திற்குப் பின் நீட்டிக்கப்படும் மன்னிப்பிலும், யாருமே பார்க்காதபோது காக்கப்படும் நேர்மையிலும், வீடு அமைதியடைந்தபின் செலுத்தப்படும் ஜெபங்களிலும் அது வெளிப்படுகிறது. கிறிஸ்துவுடனான நம் உறவு ஒரு வாழ்க்கை முறையாக மாறியிருக்கிறதா அல்லது வெறும் வாராந்தர நிகழ்வாகவே இருக்கிறதா என்பதை வீடு அம்பலப்படுத்துகிறது.

யோசுவாவின் புகழ்பெற்ற அறிக்கை தலைமுறைகள் தோறும் தொடர்ந்து எதிரொலிப்பது ஏனென்று இந்த சத்தியம் விளக்குகிறது.

“...நானும் என் வீட்டாரும் கர்த்தருக்கே ஆராதனை செய்வோம்.”

யோசுவா 24:15 (தமிழ் பைபிள்)

யோசுவா தன் தனிப்பட்ட அர்ப்பணிப்பை வெறுமனே அறிவிக்கவில்லை. உண்மையான விசுவாசம் ஒரு முழு குடும்பத்தின் சூழ்நிலையையும் வடிவமைக்கவேண்டும் என்பதை அவன் உணர்ந்தான். வழிபாடு பொது கூட்டங்களில் மட்டும் அடங்கியிருக்கும்படி ஒருபோதும் நோக்கமாய் இருக்கவில்லை என்பதை அவனுடைய வார்த்தைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒவ்வொரு குடும்பமும் தன் சொந்த சுவர்களுக்குள் என்ன வகையான ஆவிக்குரிய சூழல் இருக்கும் என்பதை இறுதியில் தீர்மானிக்கவேண்டும். வீடுகள் தவிர்க்கமுடியாமல், மதிப்புகள் வடிவமைக்கப்படும், நம்பிக்கைகள் உறுதிப்படுத்தப்படும், வருங்கால தலைமுறைகள் உண்மையில் என்ன முக்கியம் என்று கற்றுக்கொள்ளும் இடங்களாக மாறுகின்றன. பிள்ளைகள் வாரத்திற்கு ஒருமுறை சபையில் பிரசங்கங்களைக் கேட்கக்கூடும், ஆனால் அவர்கள் தங்கள் பெற்றோரின் அன்றாட சாட்சியை ஒவ்வொரு நாளும் காண்கிறார்கள். அவர்கள் எப்போதும் கேட்கும் மிகவும் வலிமையான பிரசங்கங்கள் பெரும்பாலும் வார்த்தைகளின்றி, அவர்கள் முன் வாழப்பட்ட வாழ்க்கையின் நிலைத்தன்மையின் மூலமே பிரசங்கிக்கப்படுகின்றன.

ஆரம்பகால சபை இந்த நியதியை தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டிருந்தது. கிறிஸ்தவம் பேராலயங்களையோ, மண்டபங்களையோ, சபை வளாகங்களையோ கொண்டிருப்பதற்கு முன்பே, விசுவாசிகள் வீடு வீடாகக் கூடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“அவர்கள் ஒருமனப்பட்டு, தினந்தோறும் தேவாலயத்திலே தரித்திருந்து, வீடுதோறும் அப்பம் பிட்டு...”

அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் 2:46 (தமிழ் பைபிள்)

இந்த அழகான சமநிலையைக் கவனியுங்கள். அவர்கள் ஆலயத்தில் பொதுவாக ஒன்றாக வழிபட்டார்கள், ஆனால் தங்கள் வீடுகளிலும் ஐக்கியத்தையும், சீஷத்துவத்தையும், ஜெபத்தையும், ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியையும் வளர்த்துக்கொண்டார்கள். ஆலயம் விசுவாசிகளை கூட்டாகப் பலப்படுத்தியது, வீடு அவர்களுடைய விசுவாசத்தை தனிப்பட்ட முறையில் தாங்கியது. இந்த இரண்டு சூழல்களும் ஒன்றுக்கொன்று போட்டியிட ஒருபோதும் நோக்கமாய் இருக்கவில்லை. மாறாக, அவை ஒன்றையொன்று நிறைவு செய்தன. பொது வழிபாடு தனிப்பட்ட பக்திக்கு எரிபொருளுட்டியது, தனிப்பட்ட பக்தி பொது வழிபாட்டை பலப்படுத்தியது. ஒன்றில்லாத மற்றொன்று இறுதியில் ஆரோக்கியமற்றதாகிவிடும்.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் பின்பு தகப்பன்மார்களுக்கு அறிவுறுத்தும்போது இதே முறையை மீண்டும் உறுதிப்படுத்தினார்.

“...கர்த்தருடைய போதனையிலும் புத்திமதியிலும் அவர்களை வளர்ப்பீர்களாக.”

எபேசியர் 6:4 (தமிழ் பைபிள்)

ஆவிக்குரிய வளர்ப்பின் பொறுப்பை பவுல் வீட்டிற்குள் வைப்பதைக் கவனியுங்கள். பெற்றோர் சீஷத்துவத்தை முழுவதுமாக போதகர்களுக்கோ, ஆசிரியர்களுக்கோ, சபை நிகழ்ச்சிகளுக்கோ ஒப்படைக்க முடியாது. அந்த ஊழியங்கள் இன்றியமையாத பாத்திரத்தை வகிக்கின்றன, ஆனால் விசுவாசம் மாதிரியாக்கப்படும், விவாதிக்கப்படும், நடைமுறைப்படுத்தப்படும், ஒரு தலைமுறையிலிருந்து அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்தப்படும் முதன்மையான இடமாக வீட்டை தேவன் வடிவமைத்தார். சபை குடும்பங்களைத் தகுதிப்படுத்துகிறது, ஆனால் சீஷத்துவம் வாழப்படும் அன்றாட வகுப்பறையாக குடும்பங்களே மாறுகின்றன.

இந்தப் பார்வை அற்புதங்களை நாம் புரிந்துகொள்ளும் விதத்தையும் மாற்றுகிறது. அதிக நேரங்களில் அற்புதங்களை நாடகத்தன்மை வாய்ந்த மேலியல் நிகழ்வுகளாக மட்டும் நாம் வரையறுக்கிறோம்—பௌதிக சுகவாழ்வு, பொருளாதார ஏற்பாடு, அல்லது அசாதாரண தலையீடு. வேதவசனம் நிச்சயமாக அத்தகைய அற்புதங்களைக் கொண்டாடுகிறது, ஆனாலும் தேவனுடைய மிகப்பெரிய அற்புதங்களில் பல சாதாரண வீடுகளில் காலப்போக்கில் அமைதியாக விரிவடைகின்றன. மன்னிப்பின் மூலம் படிப்படியாக மீட்கப்பட்ட

ஒரு உடைந்த திருமணம் ஒரு அற்புதம். பிள்ளைகளை ஜெபத்தில் தொடர்ந்து வழிநடத்தும் பெற்றோர் ஒரு அற்புதம். கோபத்தால் நிறைந்திருந்த ஒரு வீடு சமாதானத்தால் குறிக்கப்படுவது ஒரு அற்புதம். ஒரு குடும்பம் கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிதலைத் தெரிந்துகொள்வதால் கசப்பின் தலைமுறை பழக்கங்கள் முடிவடைவது ஒரு அற்புதம். இந்த மறுருபமாதல்கள் அரிதாகவே பொது கைதட்டலைப் பெறுகின்றன, ஆனாலும் அவை தேவனுடைய ஆவியின் தொடர்ச்சியான கிரியையை அன்றாட வாழ்வில் வெளிப்படுத்துவதால் பரலோகம் மகிழ்கிறது.

தமது மக்களுடன் அவ்வப்போது சந்திப்புகளைவிட கிறிஸ்து அதிகமானதை விரும்புகிறார் என்பதை இந்த இரண்டு குருடர்களும் நமக்குக் கற்பிக்கிறார்கள். அவர் தொடர்ச்சியான ஐக்கியத்தை விரும்புகிறார். அவர்களுடைய அற்புதம் ஒரு வீட்டிற்குள் நடந்தது, ஏனெனில் அவருடைய சந்நிதானம் அவருடைய மக்கள் வாழும் இடங்களில் எல்லாம் இருக்கவேண்டும் என்பதை இயேசு அவர்கள் புரிந்துகொள்ள விரும்பினார். அவர் ஆலயத்தின் தேவனாக மட்டும் இருக்க விரும்பவில்லை. அவர் சாப்பாட்டு மேசையின், அறையின், படுக்கையறையின், குடும்ப உரையாடலின், வேலைஸ்தலத்தின், குணாதிசயம் உருவாகும் ஒவ்வொரு மறைந்த இடத்தின் கர்த்தராக மாற ஆவலாயிருக்கிறார். ஆலயக் கட்டிடத்திற்குள் மட்டும் நிலைத்திருக்கும் மறுமலர்ச்சி முழுமையடையாதது. உண்மையான மறுமலர்ச்சி விசுவாசிகளை வீட்டிற்கே பின்தொடர்கிறது.

யோவான் சுவிசேஷத்தில் பதிவாகியிருக்கும் இயேசுவின் வார்த்தைகளை நாம் நினைவுகூரும்போது இந்த சத்தியம் விசேஷமாக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

““இயேசு பிரதியுத்தரமாக: ஒருவன் என்னிடத்தில் அன்பாயிருந்தால் என் வார்த்தையைக் கைக்கொள்ளுவான்; என் பிதா அவனிடத்தில் அன்பாயிருப்பார், நாங்கள் அவனிடத்தில் வந்து, அவனிடத்தில் வாசம்பண்ணுவோம் என்று சொன்னார்.””

யோவான் 14:23 (தமிழ் பைபிள்)

இந்த வாக்குத்தத்தம் குறிப்பிடத்தக்கது. கிறிஸ்து வெறுமனே அவ்வப்போது வருகைகளை வாக்குத்தத்தம் செய்யவில்லை. தன்னை நேசித்து கீழ்ப்படிகிறவர்களுடன் தன் வாசஸ்தலத்தையே அமைப்பதாக அவர் வாக்குத்தத்தம் செய்கிறார். இந்த மொழி இந்தப் படிப்பின் மையக் கருத்தையே எதிரொலிக்கிறது. தேவன் எப்போதுமே ஒரு வீட்டை விரும்பியிருக்கிறார்—வெறும் பௌதிக கட்டமைப்பை அல்ல, மாறாக அவருடைய சந்நிதானம் தினமும் வரவேற்கப்படும் இருதயங்களையும் வீடுகளையும். ஏதேனிலிருந்து ஆசரிப்புக் கூடாரம் வரை, ஆலயத்திலிருந்து மேல் அறை வரை, இப்போது தங்கும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வழியாகவும், தமது மக்களுடன் வாசம்பண்ண தேவனுடைய விருப்பம் தொடர்ந்து நிலைத்திருக்கிறது.

விசுவாசிகளாகிய நாம் தொடர்ந்து நம்மையே ஒரு முக்கியமான கேள்வி கேட்கவேண்டும்: வீட்டில் மட்டும் என் வாழ்வைக் கவனித்த ஒருவன், நான் இயேசுவைப் பின்பற்றுகிறேன் என்பதை அறிந்துகொள்வானா? பொதுவில் ஆழமாக ஆவிக்குரியவனாகத் தோன்றி, தனிப்பட்ட முறையில் ஆவிக்குரிய முறையின்மையுடன் இருப்பது சாத்தியமானதே. ஆயினும் உண்மையான சீஷத்துவம் அந்த வேறுபாட்டை நீக்கிவிடுகிறது. பலிபீடத்தில் அனுபவிக்கப்படும் அதே கிருபை, சாப்பாட்டு மேசையைச் சுற்றியுள்ள உரையாடல்களை வடிவமைக்கத் தொடங்குகிறது. சபையில் செலுத்தப்படும் அதே ஆராதனை, வாரம் முழுவதும் வெளிப்படுத்தப்படும் நன்றியாக மாறுகிறது. கிறிஸ்துவிடமிருந்து பெறப்பட்ட அதே மன்னிப்பு, மற்றவர்களுக்கு நீட்டிக்கப்படும் மன்னிப்பாக மாறுகிறது. பொதுவில் கொண்டாடப்படும் அதே இரக்கம், தனிப்பட்ட முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் இரக்கமாக மாறுகிறது.

இறுதியில், மத்தேயு 9-ல் உள்ள அற்புதம் மீட்டெடுக்கப்பட்ட பார்வையைவிட மிகப்பெரிய ஒரு யதார்த்தத்தை நோக்கி நம்மை வழிநடத்துகிறது. விசுவாசம் சுகவாழ்வின் தருணத்தில் நிற்கும்படி ஒருபோதும் நோக்கமாய் இருக்கவில்லை என்று இயேசு கற்பித்தார். அது வீட்டின் ஒவ்வொரு அறைக்குள்ளும், வாழ்வின் ஒவ்வொரு சாதாரண தருணத்திற்குள்ளும் தொடரவேண்டியிருந்தது. வீதி குருடர்களைக் கிறிஸ்துவுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது. வீடு சீஷத்துவத்தின் ஆழத்தை வெளிப்படுத்தியது. இறுதியில் அவர்கள் அந்த வீட்டை விட்டு வெளியேறியபோது, தொடர்ந்து நடந்த அனைத்திற்குள்ளும் அவருடைய கர்த்தத்துவத்தை அவர்கள் கொண்டு செல்லவேண்டியிருந்தது.

இது இன்று ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் கிறிஸ்துவின் அழைப்பாகவே நிலைத்திருக்கிறது. அவர் இன்னும் ஆவேசத்தின் தருணங்களில் நம்மைச் சந்திக்கிறார், இரக்கத்திற்கான நம் கூக்குரல்களைக் கேட்கிறார், தம் அற்புத வல்லமையை காண்பிக்கிறார். ஆயினும் அவர் அன்புடன் முன்னேற்றத்தின் தருணத்தைத் தாண்டி நம்மை அழைக்கிறார். நம் திருமணங்களையும், குடும்பங்களையும், பேச்சையும், முடிவுகளையும், அன்றாட நடையையும் அவருடைய சந்நிதானம் வடிவமைக்க அனுமதிக்கும்படி, நம் வாழ்வின் ஒவ்வொரு அறையையும் அவருடைய அதிகாரத்திற்குத் திறக்கும்படி அவர் நம்மை அழைக்கிறார். ஒரு மாற்றப்பட்ட வாழ்வின் மிகப்பெரிய சாட்சி, நாம் சபையில் இயேசுவைச் சந்தித்தோம் என்பது மட்டுமல்ல, நாம் அவரை நம் வீட்டிற்குள் வரவேற்றோம்—அவர் ஒருபோதும் விட்டு விலகவில்லை என்பதே.

சிந்தித்து எழுதுக

இயேசு மத்தேயு 9-ல் அந்த வீட்டிற்குள் நடந்து சென்றதுபோல, இன்று உங்கள் முன் கதவின் வழியாக அவர் நடந்து வந்தால், உங்கள் அன்றாட வீட்டு வாழ்வின் எந்தப் பகுதியை அவர் காணவேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புவீர்கள்—எந்தப் பகுதியை நீங்கள் மறைக்க விரும்பலாம்?

◆ முடிவுரை — வீதியிலிருந்து இல்லம் வரை: முடிவே இல்லாத பயணம்

மத்தேயு 9-ல் உள்ள இரண்டு குருடர்களின் சரித்திரம் இரக்கத்திற்கான ஒரு கூக்குரலுடன் ஆரம்பிக்கிறது, ஆனால் சீஷத்துவத்திற்கான ஒரு அழைப்புடன் முடிகிறது. அந்த இரண்டு தருணங்களுக்கும் இடையே, சுவிசேஷங்களில் காணப்படும் கிறிஸ்தவ வாழ்வின் மிகச் செழுமையான சித்திரங்களில் ஒன்று அமைந்திருக்கிறது. முதலில் எளிய சுகவாழ்வு அற்புதமாகத் தோன்றுவது, விசுவாசம், சகிப்புத்தன்மை, நெருக்கம், கீழ்ப்படிதல், ஆவிக்குரிய மறுருபமாதல் ஆகியவற்றைப் பற்றிய ஆழமான பாடமாக விரிவடைகிறது. இயேசு வெறுமனே இரண்டு ஜோடி குருட்டுக் கண்களை மட்டும் மீட்டெடுக்கவில்லை. ஒவ்வொரு விசுவாசியும் முதிர்ச்சிக்குள் வளரும் முறையை அவர் வெளிப்படுத்தினார்.

கதை வீதியில் ஆரம்பிக்கிறது, அது பொது தேடலின் இடம். குருடர்கள் அனைவரும் கேட்கும்படி சத்தமாகக் கூக்குரலிட்டு, இயேசுவை தாவீதின் குமாரனாக, வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மேசியாவாக அங்கீகரித்தார்கள். பரிபூரண உடல் பார்வை பெற்றிருந்த அநேகர் இயேசு யார் என்று உண்மையிலேயே அடையாளம் காணத் தவறியிருந்ததைக் கருத்தில்கொள்ளும்போது, அவர்களுடைய அறிக்கை குறிப்பிடத்தக்க வெளிப்பாட்டைக் காண்பிக்கிறது. வேடிக்கையாக, இந்தக் குருடர்கள் பௌதிக ரீதியில் காண்பதற்கு முன்பே ஆவிக்குரிய ரீதியில் காணமுடிந்தது. அவர்களுடைய விசுவாசம் காணக்கூடிய அத்தாட்சியின்மேல் அல்ல, கிறிஸ்துவின் அடையாளத்தின்மேலான நம்பிக்கையின்மேலேயே கட்டப்பட்டிருந்தது. அவருடைய வல்லமையை அனுபவிப்பதற்கு முன்பே, அவருடைய நபரை அவர்கள் நம்பினார்கள். அவருடைய அற்புதத்தைப் பெறுவதற்கு முன்பே, அவரைப் பின்தொடர அவருடைய அதிகாரத்திற்குப் போதுமான அளவு அவர்கள் ஒப்புக்கொடுத்தார்கள்.

ஆயினும் இயேசு எதிர்பாராத ஒன்றைச் செய்தார். அவர்கள் முதலில் கூப்பிட்ட இடத்திலேயே அவர் நிற்கவில்லை. வீட்டிற்குள் நுழையும்வரை அவர் நடந்துகொண்டேயிருந்தார். முதலில் இது குழப்பமூட்டுவதாகத் தோன்றுகிறது, ஆனால் இந்தப் படிப்பு முழுவதிலும், அவருடைய தாமதம் ஒருபோதும் நிராகரிப்பாக இருக்கவில்லை என்பதைக் கண்டறிந்தோம். அது அழைப்பாக இருந்தது. கிறிஸ்து பொது ஆவேசத்தைத் தாண்டி தனிப்பட்ட நெருக்கத்திற்குள் அவர்களை இழுத்துக்கொண்டிருந்தார். வீதி அவர்களுடைய ஆவேசத்தை வெளிப்படுத்தியது, ஆனால் வீடு அவர்களுடைய விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்தும். கூட்டம் அவர்களுடைய கூக்குரல்களைக் காணமுடிந்தது, ஆனால் வீடு மட்டுமே அவர்களுடைய உறவைக் காணமுடிந்தது. இயேசு அற்புதத்தை வேண்டுமென்றே நகரத்தினார், ஏனெனில் நிலைத்திருக்கும் மறுருபமாதல் பொது அங்கீகாரத்தில் மட்டும் ஒருபோதும் ஆரம்பிக்காது என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென அவர் விரும்பினார்; அது விசுவாசம் குணாதிசயம் உருவாகும் மற்றும் சீஷத்துவம் வாழப்படும் வாழ்வின் தனிப்பட்ட இடங்களுக்குள் நுழையும்போதே ஆரம்பமாகிறது.

வீதியோரத்திற்கும் வீட்டிற்கும் இடையேயான அவர்களுடைய பயணம், வேதவசனத்தில் எங்கும் காணப்படும் விசுவாசத்தைப் பற்றிய மிகப்பெரிய பாடங்களில் ஒன்றையும் கற்பிக்கிறது. அவர்கள் காண்பதற்கு முன்பே பின்தொடர்ந்தார்கள். புரிந்துகொள்வதற்கு முன்பே நம்பினார்கள். பரலோகம் மவுனமாய் இருந்தபோதே தொடர்ந்து நடந்தார்கள். அவர்கள் எடுத்த ஒவ்வொரு அடியும், தேவனுடைய வெளிப்படையான தாமதம் அவருடைய திறமையின்மேலான தங்கள் நம்பிக்கையைக் குறைக்காது என்று அறிவித்தது. இதுவே வேதப்பூர்வமான விசுவாசத்தின் சாராம்சம். தேவனால் அற்புதங்களைச் செய்யமுடியும் என்று நம்புவது மட்டுமல்ல விசுவாசம். அற்புதம் இன்னும் தோன்றாதபோது அவரைத் தொடர்ந்து பின்பற்றுவதே விசுவாசம். பதில்கள் இன்னும் காணப்படாதிருக்கும்போது கீழ்ப்படிதலைத் தெரிந்துகொள்வதே. அவருடைய நேரம் மர்மமானதாய் இருந்தாலும் தேவனுடைய குணாதிசயத்தை நம்புவதே.

இறுதியில் அவர்கள் வீட்டிற்குள் நுழைந்தபோது, இன்றும் ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் எதிரொலிக்கும் ஒரு கேள்வியை இயேசு கேட்டார்: “இதைச் செய்ய எனக்கு வல்லமையுண்டென்று விசுவாசிக்கிறீர்களா?” இந்தக் கேள்வி இயேசுவுக்குத் தகவல் தருவதற்காக ஒருபோதும் நோக்கமாய் இருக்கவில்லை; அற்புதத்தைக் கேட்பவர்களின் விசுவாசத்தை ஆழப்படுத்தவே அது நோக்கமாய் இருந்தது. தேவன் அடிக்கடி கேள்விகளைக் கேட்கிறார், ஏனெனில் தங்கள் இருதயங்கள் உண்மையில் நம்புவதை வாய்மொழியாக்க அவர் விரும்புகிறார். அவர்களுடைய பதில் எளிமையானது: “ஆம், கர்த்தாவே.” அந்த அறிக்கையுடன், இயேசு அவர்களுடைய கண்களைத் தொட்டு, “உங்கள் விசுவாசத்தின்படி உங்களுக்கு ஆகக்கடவது” என்று அறிவித்தார். அவர்களுடைய சுகவாழ்வு

பரிபூரண விசுவாசத்திற்கான வெகுமதி அல்ல, தன்னை நம்பக் கற்றுக்கொண்ட இருதயங்களுக்கு ஒரு இரக்கமுள்ள இரட்சகரின் கிருபை நிறைந்த பதில்.

பெரும்பாலான மக்கள் அந்தத் தருணத்திலேயே கதை உச்சத்தை அடைந்துவிட்டதென்று இயல்பாகவே கருதுவார்கள், ஆனாலும் வேதவசனம் உடனடியாக இன்னும் ஆழமான ஒன்றை வெளிப்படுத்துகிறது. அற்புதத்தைத் தொடர்ந்து ஒரு கட்டளை வந்தது. இந்தச் செய்தியை பிராந்தியம் முழுவதும் பரப்பவேண்டாமென இயேசு அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தினார். திடீரென பிரச்சனை இனி குருட்டுத்தன்மையல்ல, கீழ்ப்படிதலே. சவால் தேவனுடைய வல்லமையைப் பெறுவதிலிருந்து தேவனுடைய கர்த்தத்துவத்திற்கு ஒப்புக்கொடுப்பதற்கு மாறியிருந்தது. ஒவ்வொரு சீஷனும் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய ஒரு சத்தியத்தை இந்த வளர்ச்சிமுறை வெளிப்படுத்துகிறது: அற்புதங்கள் சீஷத்துவத்திற்குப் பதிலீடாக இருக்காது. கிருபை ஒருபோதும் கீழ்ப்படிதலின் அழைப்பை நீக்குவதில்லை. தேவன் தரும் ஒவ்வொரு ஆசீர்வாதமும் அவருடைய சித்தத்திற்கு இன்னும் முழுமையாக ஒப்புக்கொடுக்கும் அழைப்பாக மாறுகிறது.

இந்த யதார்த்தம் இந்தப் படிப்பு முழுவதிலும் இருக்கும் மிகவும் ஆராயும் கருப்பொருள்களில் ஒன்றுக்கு நம்மை வழிநடத்தியது—வாயின் பரிசுத்தமாக்குதல். இந்த சுகமளிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் முதலில் தடுமாறிய பகுதி அவர்களுடைய பார்வையல்ல, அவர்களுடைய பேச்சே. இது உடனடியாக நம்மை ஏசாயாவின் தரிசனத்துடன் இணைத்தது, அங்கே தீர்க்கதரிசி தேவனுடைய பரிசுத்தத்திற்கு முன் நின்று, “நான் அசுத்த உதடுகளுள்ள மனுஷன்” என்று அறிக்கை செய்தான். ஏசாயா தேசத்திற்குத் தேவனுடைய செய்தியைக் கொண்டு செல்வதற்கு முன், பரலோகம் பீடத்தின் நெருப்பினால் அவனுடைய வாயைச் சுத்திகரித்தது. இந்த முறை தெளிவானது. நியமனத்தை விரிவாக்குவதற்கு முன் தேவன் தூதுவனை ஆயத்தப்படுத்துகிறார். செல்வாக்கை அதிகரிப்பதற்கு முன் அவர் பாத்திரத்தை பரிசுத்தப்படுத்துகிறார். வேதவசனம் முழுவதிலும், வார்த்தைகள் முக்கியமானவை, ஏனெனில் அவை இருதயத்தின் நிலைமையை வெளிப்படுத்துகின்றன. வாய் பெரும்பாலும் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியின் இறுதி எல்லையாக மாறுகிறது.

நாவைவிட கட்டியெழுப்பவோ அழிக்கவோ அதிக ஆற்றல் கொண்ட உறுப்பு உடலில் வேறு எதுவும் இல்லை என்று யாக்கோபு நமக்கு நினைவூட்டுகிறார். மரணமும் ஜீவனும் அதன் வல்லமையிலிருக்கிறது என்று நீதிமொழிகள் கற்பிக்கிறது. இருதயத்தின் நிறைவினால் வாய் பேசுகிறது என்று இயேசு தாமே அறிவித்தார். குருடு கண்களைத் திறப்பது மட்டுமல்ல, கவனக்குறைவான பேச்சை கிருபை, சத்தியம், சமாதானம், ஊக்கமூட்டல், ஜீவன் ஆகியவற்றைத் தெரிவிக்கும் வார்த்தைகளாக மாற்றுவதே தேவன் செய்ய விரும்பும் மிகப்பெரிய அற்புதங்களில் ஒன்று என்பதை இந்த சத்தியங்கள் நமக்கு நினைவூட்டுகின்றன.

நம் உரையாடல்கள் கிறிஸ்துவின் குணாதிசயத்தைப் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கும்வரை மறுமலர்ச்சி ஒருபோதும் முழுமையடையாது.

இறுதியாக, மக்கள் உண்மையில் வாழும் இடத்தில் தமது மக்களுடன் வாசம்பண்ண வேண்டுமென்பதே தேவனுடைய இறுதி விருப்பமாக எப்போதும் இருந்திருப்பதால், இயேசு இந்த அற்புதத்தை வேண்டுமென்றே ஒரு வீட்டில் நிறைவேற்றினார் என்பதைக் கண்டறிந்தோம். சபைகள் ஆராதனைக்காகக் கூடுகின்றன, ஆனால் வீடுகள் சீஷத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியின் உண்மையான அளவுகோல், பொது ஆராதனையின்போது என்ன நடக்கிறது என்பது மட்டுமல்ல, ஆராதனை முடிந்தபின் என்ன நடக்கிறது என்பதே. மன்னிப்பினால் குறிக்கப்படும் திருமணங்களிலும், தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு தேவனுடைய வார்த்தையை உண்மையாகக் கற்பிக்கும் பெற்றோரிலும், கிருபை நிறைந்த உரையாடல்களிலும், கிறிஸ்துவின் கர்த்தத்துவத்தால் ஆளப்படும் அன்றாட முடிவுகளிலும் அது வெளிப்படுகிறது. இயேசு அவர்களைக் குணமாக்கிய வீட்டிற்குள் மட்டுமே அற்புதம் நிலைத்திருக்கும்படி ஒருபோதும் நோக்கமாய் இருக்கவில்லை. அந்த வீட்டின் கதவுகள் வழியாக அவர்கள் திரும்பிச் சென்றபின் நடந்த அனைத்தையும் மாற்றும்படியே அது நோக்கமாய் இருந்தது.

அனைத்திலும் மிகப்பெரிய பாடம் ஒருவேளை இதுவாகவே இருக்கலாம்: கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை குருட்டுத்தன்மையிலிருந்து பார்வைக்கு மட்டும் செல்லும் பயணமல்ல. அது பாராட்டுதலிலிருந்து சீஷத்துவத்திற்கும், பொது வழிபாட்டிலிருந்து தனிப்பட்ட ஒப்புக்கொடுத்தலுக்கும், ஆவேசமான கூக்குரல்களிலிருந்து உறுதியான கீழ்ப்படிதலுக்கும், கிறிஸ்துவின் ஆசீர்வாதங்களைப் பெறுவதிலிருந்து கிறிஸ்துவின் கர்த்தத்துவத்தின்கீழ் வாழ்வதற்கும் செல்லும் பயணமாகும். வீதி நம்மைக் கிறிஸ்துவுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது, ஆனால் வீடு அவருடன் வாழக் கற்றுத்தருகிறது.

இந்த இரண்டு குருடர்களும் ஒருகாலத்தில் நின்ற அதே இடத்தில் ஒவ்வொரு விசுவாசியும் இறுதியில் நிற்பதைக் காண்பான். கிறிஸ்து மட்டுமே பூர்த்தி செய்யக்கூடிய தேவைகளுடன் நாம் அனைவரும் ஆரம்பிக்கிறோம். பரலோகம் மவுனமாய் தோன்றும் காலங்களை நாம் அனைவரும் அனுபவிக்கிறோம். காணக்கூடிய அத்தாட்சி இல்லாமலேயே விசுவாசம் தொடரவேண்டிய தருணங்களில் நாம் அனைவரும் நடக்கிறோம். சுகவாழ்வு, மீட்பு, மன்னிப்பு, நம்பிக்கை ஆகியவற்றுடன் அவருடைய கிருபை நம் வாழ்வில் உடைந்து வரும்போது நாம் அனைவரும் மகிழ்கிறோம். ஆயினும் ஒவ்வொரு அற்புதத்திற்குப் பின்பும், இயேசு இந்த மனிதர்களுக்கு நீட்டித்த அதே அழைப்பு வருகிறது: நீங்கள் என்னைத் தொடர்ந்து பின்பற்றுவீர்களா?

அந்தக் கேள்வியே சீஷத்துவத்தை வரையறுக்கும் கேள்வியாக நிலைத்திருக்கிறது.

அற்புதம் தாமதிக்கும்போது நாம் அவரைப் பின்தொடர்வோமா?
நம்மால் காணமுடியாதபோது நாம் அவரை நம்புவோமா?
அவர் நம்மை ஆசீர்வதித்தபின் அவருக்குக் கீழ்ப்படிவோமா?
நம் கால்களை மட்டுமல்ல நம் வாய்களையும் ஒப்புக்கொடுப்போமா?
அவரை நம் சபைக்குள் மட்டுமல்ல நம் வீடுகளுக்குள்ளும்
வரவேற்போமா?

மத்தேயு 9-ல் உள்ள அற்புதம் இறுதியில் இரண்டு குருடர்களின் சுகவாழ்வைத் தாண்டி, ஒவ்வொரு தலைமுறைக்கும் கிறிஸ்து நீட்டிக்கும் அழைப்பை நோக்கி நம்மைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. அவர் இன்னும் தமது மக்களுக்கு முன்பாக நடக்கிறார். இரக்கத்திற்கான ஒவ்வொரு கூக்குரலையும் அவர் இன்னும் கேட்கிறார். ஆழமான நெருக்கத்திற்குள் அவர் இன்னும் நம்மை அழைக்கிறார். அவர் இன்னும் குருட்டுக் கண்களைத் திறக்கிறார். அவர் இன்னும் இருதயங்களை மாற்றுகிறார். வீதியை விட்டு, வீட்டிற்குள் நுழைந்து, தம் வாழ்நாள் முழுவதும் தன்னைப் பின்தொடரும்படி ஒவ்வொரு சீஷனையும் அவர் இன்னும் அழைக்கிறார்.

அந்த அழைப்பை ஏற்றுக்கொள்பவர்களுக்கு, மிகப்பெரிய அற்புதம் இறுதியில் அவர்கள் காணமுடியும் என்பது மட்டும் ஒருபோதும் அல்ல.

மிகப்பெரிய அற்புதம் என்னவென்றால், அவர்கள் ஒருபோதும் பின்தொடர்வதை நிறுத்துவதில்லை என்பதே.

சிந்தனைக் கேள்விகள்

1. பொது விசுவாசமும் தனிப்பட்ட விசுவாசமும். குருடர்கள் முதலில் வீதியில் பொதுவெளியில் இயேசுவைக் கூக்குரலிட்டழைத்தார்கள், ஆனால் அவர்களுடைய அற்புதம் தனிப்பட்ட முறையில் வீட்டில் நடந்தது. உங்கள் சொந்த வாழ்வில், கிறிஸ்துவுடனான உங்கள் உறவு தனிப்பட்ட முறையிலிருப்பதைவிட பொது இடங்களில் பலமாக இருக்கிறதா? தேவனுடன் உங்கள் தனிப்பட்ட நடை உங்கள் பொது வழிபாட்டைப்போலவே பலமாக மாறுவதற்கு என்ன நடைமுறை மாற்றங்கள் உதவும்?

2. பார்ப்பதற்கு முன் பின்பற்றுதல். இரண்டு குருடர்களும் இன்னும் குருடராயிருந்தபோதே இயேசுவைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். அவர் எப்போது, எப்படி பதிலளிப்பார் என்று சரியாக அறியாமலேயே அவர்கள் தொடர்ந்து நடந்தார்கள். பதில் இன்னும் காணப்படாதிருந்தும் தொடர்ந்து அவரைப் பின்பற்றும்படி தேவன் உங்களைக் கேட்கும் ஒரு பகுதி உங்கள் வாழ்வில் உண்டா? இந்தக் காலத்தில் உண்மையுள்ள கீழ்ப்படிதல் எப்படி இருக்கும்?

3. தெய்வீக மவுனத்தின்போது நம்புதல். தேவன் மவுனமாயிருப்பதுபோல் தோன்றும் காலங்கள் உண்டு, ஆயினும் அவருடைய மவுனம் ஒருபோதும் அவருடைய இல்லாமையல்ல என்று வேதவசனம் நமக்குக் கற்பிக்கிறது. உங்கள் ஜெபங்களுக்கான பதிலைத் தேவன் தாமதப்படுத்தும்போது நீங்கள் பொதுவாக எப்படிப் பதிலளிக்கிறீர்கள்? அந்தத் தாமதம் உங்கள் விசுவாசத்தைப் பலப்படுத்துகிறதா, பலவீனப்படுத்துகிறதா, அல்லது தேவன் இன்னும் உங்கள் நம்பிக்கையை வளர்க்க விரும்பும் பகுதிகளை வெளிப்படுத்துகிறதா?

4. உங்கள் வீட்டில் இயேசு. அற்புதத்தைச் செய்வதற்கு முன் இயேசு வேண்டுமென்றே வீட்டிற்குள் நுழையும்வரை காத்திருந்தார். இயேசு இன்று உங்கள் வீட்டின் சூழலை ஆராய்ந்தால், அவர் என்ன கண்டுபிடிப்பார்? உங்கள் வீட்டு வாழ்வின் எந்தப் பகுதிகளை—உங்கள் உரையாடல்கள், முன்னுரிமைகள், உறவுகள், அல்லது பழக்கங்கள்—அவர் மாற்றும்படி நீங்கள் அவரை அழைப்பீர்கள்?

5. அற்புதங்களின் நோக்கம். அற்புதம் கதையின் முடிவல்ல; அது கீழ்ப்படிதலுக்கான ஆழமான அழைப்பின் ஆரம்பமாக மாறியது. தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்களை ஒரு ஆரம்பமாக அல்லாமல் ஒரு முடிவாக நீங்கள் எப்போதாவது பார்த்திருக்கிறீர்களா? அவர் ஏற்கெனவே உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் ஆசீர்வாதங்களுக்குப் பின், மேலான சீஷத்துவத்திற்கு தேவன் உங்களை எப்படி அழைக்கிறார்?

6. உங்கள் வார்த்தைகள் உங்கள் இருதயத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன.

இயேசு உடனடியாக குருடர்களின் கீழ்ப்படிதலைக் கவனித்தார், மேலும் நம் வாய்கள் பெரும்பாலும் நம் இருதயங்களின் நிலைமையை வெளிப்படுத்துகின்றன என்று வேதவசனம் முழுவதிலும் நாம் கற்றுக்கொள்கிறோம். ஒரு வாரத்திற்கு நீங்கள் பேசிய ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் ஒருவர் கேட்டிருந்தால், உங்கள் இருதயத்தைப் பற்றி அவர் என்ன கற்றுக்கொள்வார்? விசுவாசம், நன்றி, நம்பிக்கை, கிருபை ஆகியவற்றைக் கேட்பாரா, அல்லது பயம், விமர்சனம், கவலை, எதிர்மறை எண்ணத்தைக் கேட்பாரா?

7. ஏசாயாவின் ஜெபம். ஏசாயா தேவனுடைய பரிசுத்தத்தைச்

சந்தித்தபோது, அவன் முதலில் மற்றவர்களுடைய பாவங்களைக் கவனிக்கவில்லை; தனக்குச் சுத்திகரிப்பு தேவை என்பதையே அவன் அடையாளம் கண்டான். ஏசாயா நின்றதுபோல் நீங்கள் தேவனுடைய பரிசுத்தத்திற்கு முன் நின்றால், உங்கள் வாழ்வின் எந்தப் பகுதியை பரிசுத்த ஆவியானவர் முதலில் உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவார் என்று நீங்கள் நம்புகிறீர்கள்? அந்தப் பகுதி முக்கியமானது என்று நீங்கள் ஏன் நினைக்கிறீர்கள்?

8. கிறிஸ்துவின் கர்த்தத்துவத்தின்கீழ் நடத்தல். இயேசுவை இரட்சகராகக் கொண்டாடிக்கொண்டே அவரைக் கர்த்தராக எதிர்ப்பது சாத்தியமானதே. இயேசுவை ஆசீர்வதிக்க அழைத்தும், அவரை முழுமையாக ஆள அனுமதிக்காத ஒரு பகுதி உங்கள் வாழ்வில் உண்டா? அந்தப் பகுதியில் முழுமையான ஒப்புக்கொடுத்தல் எப்படி இருக்கும்?

9. தேவன் என்ன உற்பத்தி செய்கிறார்? ஜெபத்திற்கும் அற்புதத்திற்கும் இடையேயான பயணம் பெரும்பாலும் தேவன் நம் குணாதிசயத்தை வடிவமைக்கும் இடமாக மாறுகிறது. உங்கள் வாழ்வின் ஒரு கடினமான காலத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கும்போது, வேறு எந்த வழியிலும் உருவாகியிருக்க முடியாத எந்த குணங்களை தேவன் உங்களில் வளர்த்தார்? அந்தக் காலம் அவருடனான உங்கள் உறவை எப்படி மாற்றியது?

10. வீதியிலிருந்து வீடு வரை. இயேசு ஒரு பொது அறிக்கையைவிட அதிகமானதை விரும்புகிறார்—வாழ்வின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் மாற்றும் வாழ்நாள் முழுவதுமான உறவை அவர் விரும்புகிறார் என்பதே இந்தப் படிப்பின் மையச் செய்தி. இந்த வேதாகம படிப்பை முடித்தபின், பரிசுத்த ஆவியானவர் நீங்கள் செய்யவேண்டுமென்று கேட்கிறார் என்று நீங்கள் நம்பும் ஒரே குறிப்பிட்ட மாற்றம் என்ன? இந்த வாரம் அந்த அர்ப்பணிப்பை நீங்கள் வேண்டுமென்றே எப்படி வாழத் தொடங்குவீர்கள்?
